everY

หลางตี้ หมาป่าเหนือราชัน
狼镝

1

เหลียงฉาน (凉蝉) เขียน
Singin' in the Rain แปล
ฉางหยาง RIN ภาพ

everY
ทดลองอ่าน
everY
ทดลองอ่าน
everY
ทดลองอ่าน

everY
หลางตี้
หมาป่าเหนือราชัน
狼鏑
1
พิมพ์ครั้งที่ 1
เหลียงฉาน (凉蝉) เขียน
Singin' in the Rain แปล
ฉางหยาง RIN ภาพ
www.facebook.com/everyyyyy
ทดลองอ่าน

everY
ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ
กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY
@everY_2015

คำนำ

ขึ้นชื่อว่า 'โชคชะตา' ย่อมเป็นสิ่งที่มิอาจคาดเดาได้

เดิมที 'จิ้นเยวี่ย' ถูกส่งออกจากบ้านเกิดไปยังแคว้นเป่ยหรงในฐานะ 'องค์ประกัน' ทว่าเพราะการตายของบิดาผู้เป็นแม่ทัพใหญ่แห่งแคว้นต้าอวี่ ชีวิตของคุณชายสกุลจิ้นจึงพลิกผัน กลายเป็นทาสในต่างแดน

โชคยังดีที่ฟ้าไม่ได้ส่งมาแค่อุปสรรค เพราะข้างกายจิ้นเยวี่ยมี 'เฮ่อหลันเฟิง' พระเอกของเราอยู่ด้วยทั้งคน

แม้เฮ่อหลันเฟิงจะเติบโตมาท่ามกลางความรังเกียจเดียดฉันท์ แต่สายเลือดหมาป่าเกาซินในตัวก็ทำให้เขาแข็งแกร่งและเก่งกาจกว่าคนรุ่นเดียวกัน ทั้งการขี่ม้าหรือยิงธนู...เฮ่อหลันเฟิงไม่เคยพ่ายแพ้ผู้ใด

ครั้งหนึ่งพระเอกของเราเคยปรารถนา 'ศรหลางตี้' เพื่อลบคำปรามาสเหยียดหยามที่ได้รับ ทว่าหลังจากได้พบกับจิ้นเยวี่ย ทั้งชีวิตและปณิธานของเฮ่อหลันเฟิงก็สั่นคลอน ดูเหมือนความปรารถนาสูงสุดของเขาจะไม่ใช่การถูกยอมรับในฐานะชาวเป่ยหรงอีกต่อไป

ส่วนจะเป็นอะไรนั้น ขอเชิญทุกคนไปร่วมออกเดินทางค้นหาคำตอบด้วยกันกับเฮ่อหลันเฟิงและจิ้นเยวี่ยได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* จิ้นเยวี่ย

บุตรชายคนเดียวของแม่ทัพจงเจาจิ้นหมิงจ้าวแห่งแคว้นต้าอวี่ ถูกส่งตัวมาเป็นองค์ประกันที่แคว้นเป่ยหรง แต่เพราะบิดาแพ้สงครามจึงต้องกลายเป็นทาสของสกุลเฮ่อหลัน ภายนอกดูสุภาพอ่อนแอ แต่เฉลียวฉลาด มีความมุ่งมั่นไม่ยอมแพ้ ไม่เชื่อในโชคชะตาและทวยเทพ รักแผ่นดินเกิด ปรารถนาจะเดินทางกลับแคว้นต้าอวี่

* เฮ่อหลันเฟิง

เด็กหนุ่มลูกครึ่งเกาซิน-ต้าอวี่ เพราะเป็นเชื้อสายหมาป่าเกาซินผู้ชั่วร้ายเลยทำให้พี่น้องสกุลเฮ่อหลันเติบโตมาอย่างยากลำบาก ถูกคนอื่นรังเกียจดูแคลน เฮ่อหลันเฟิงมีฝีมือการขี่ม้าและยิงธนูจึงมีความใฝ่ฝันอยากได้ 'ศรหลางตี้' เพราะนั่นคือสัญลักษณ์แห่งการยอมรับจากเป่ยหรงเทียนจวิน เขาเชื่อในเรื่องของโชคชะตาและศรัทธาในทวยเทพแห่งที่ราบฉือวั่งหยวน

* เยวี่ยเหลียนโหลว

นักล่าหยางแห่งพรรคหมิงเยี่ย ได้รับคำสั่งจากประมุขพรรคให้มาคุ้มครองจิ้นเยวี่ย เยวี่ยเหลียนโหลวเป็นชายหนุ่มรูปงามเจ้าสำราญ ชอบสวมใส่ชุดสตรี ปกติแล้วดูเป็นคนไม่ได้เรื่องได้ราว ดีแต่กินเล่นดื่มสุราเคล้าบุรุษหล่อเหลาสตรีโฉมงามไปวันๆ ทว่ามีวรยุทธ์สูงส่ง และดีต่อจิ้นเยวี่ยมาก

✱ เฮ่อหลันจินอิง

พี่ชายของเฮ่อหลันเฟิง รูปโฉมหล่อเหลา ไต่เต้าจากนายกองเล็กๆ จนกลายเป็นแม่ทัพต่างเผ่าคนสำคัญของแคว้นเป่ยหรง ด้วยเพราะเคยได้รับบุญคุณจากจิ้นหมิงจ้าวมาก่อนจึงช่วยชีวิตจิ้นเยวี่ยเอาไว้ มีเป้าหมายใหญ่ที่ต้องการกระทำให้สำเร็จ

✱ หร่วนปู้ฉี

ทาสสาวใบ้ชาวต้าอวี่ที่เฮ่อหลันเฟิงซื้อมาอยู่เป็นเพื่อนจิ้นเยวี่ย ภายนอกดูเหมือนเด็กสาวอ่อนแอบอบบาง แท้จริงแล้วเป็นนักล่าหยินแห่งพรรคหมิงเยี่ย วรยุทธ์สูงส่ง ขี้หงุดหงิด ขี้โมโห

✱ จูเยี่ย

นักดนตรีหญิงโฉมงามแห่งหุยซินย่วน เป็นชาวเกาซิน มีความสัมพันธ์ไม่ธรรมดากับเฮ่อหลันจินอิง

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน

ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหามีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ

การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ

มีการบรรยายเกี่ยวกับการตายของสัตว์

และการกล่าวถึงความรุนแรงในภาวะสงคราม ซึ่งอาจส่งผลกระทบทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

องก์ที่หนึ่ง

ทุ่งกว้างอันหนาวเหน็บ

บทที่ 1

องค์ประกัน

ตึง!

ลูกธนูเฉียดผ่านหูเฮ่อหลันเฟิงแล้วปักเข้าไปในเสาไม้

ผ้าปิดตาร่วงหล่นลงมา ดวงตาของเด็กหนุ่มเบิกกว้าง บริเวณห่างไปไม่ไกลนักมีเด็กหนุ่มขี่ม้าหัวเราะจนตัวงออยู่หลายคน

ผู้ที่เป็นหัวหน้าสวมหมวกขนหมาป่า เสื้อคลุมยาวตัวนอกผูกไว้ตรงเอวบนเข็มขัดหนังสวีหลู่มีสายร้อยหยกกับลูกปัดทองหลายเส้น พวกมันกระทบกันจนดังเป็นเสียงกรุ๊งกริ๊งเบาๆ

"จะยอมหรือไม่!" เด็กหนุ่มผู้นั้นตะโกนเสียงดัง "ข้าต่างหากที่เป็นนักธนูมือหนึ่งของที่ราบฉือวั่งหยวน ยอมแพ้แล้วคุกเข่าให้ข้า เรียกข้าว่าต้าหวัง*!"

เฮ่อหลันเฟิงถูกมัดกับเสาไม้ มือเท้าต่างถูกมัดแน่นด้วยเชือกหนังวัวอุ้มน้ำ รัดจนเขาไม่สามารถแม้แต่จะกระดุกกระดิก เลือดไหลจากใบหูลงไปตามกระดูกไหปลาร้ากับแผ่นอก ทว่าเขากลับขบฟันแน่น สายตาดุร้าย เขาถ่มน้ำลายอย่างเย็นชา "ถุย!"

เด็กหนุ่มถลึงตาจนเบิกกว้าง เขายกธนูเล็งมาที่เฮ่อหลันเฟิงอีกครั้ง ลูกธนูพาดบนคันธนูใหม่ หัวลูกธนูซึ่งทำจากทองส่องประกายวูบวาบท่ามกลางแสงอาทิตย์

"หุนต๋าเอ๋อร์ นี่ศรจินเหอนะ..." มีเด็กหนุ่มเอ่ยเตือน "ถ้าบิดาเจ้ารู้เข้า..."

---

* ต้าหวัง หมายถึงฮ่องเต้ หรือผู้มีความเป็นเลิศในด้านใดด้านหนึ่ง

หุนต๋าเอ๋อร์ต่อยเด็กหนุ่มผู้นั้นหนึ่งหมัด แล้วยกธนูขึ้นอีกครั้ง "เจ้าได้ยินชัดแล้ว ศรจินเหอในมือข้านี้ เป่ยหรงเทียนจวิน* พระราชทานให้บิดาข้า! ข้าจะถามอีกครั้ง จะยอมแพ้หรือไม่!"

ปลายแหลมของศรจินเหอแกะสลักลายนกกระจอกทองกระพือปีก จะงอยปากนกแหลมคมเปล่งประกายสีเขียวรางๆ

เฮ่อหลันเฟิงจำได้ ภายในลูกธนูกลวงนี้มีไว้เพื่อใส่ยาพิษ นี่เป็นอาวุธที่ใช้คร่าชีวิตคนได้

"...อยากให้ข้าคุกเข่า ก็ต้องปล่อยตัวก่อนข้าถึงจะทำได้" เฮ่อหลันเฟิงพูดเสียงดัง "พวกเจ้ามัดข้าไว้เช่นนี้ ต่อให้อยากคุกเข่า ข้าก็ไม่อาจทำได้"

หุนต๋าเอ๋อร์พูดด้วยความตื่นเต้น "เช่นนั้นเจ้าก็ยอมข้าแล้ว?"

เฮ่อหลันเฟิงพยักหน้า

หุนต๋าเอ๋อร์หน้าแดงปลั่ง "ไม่ได้ ข้าไม่เชื่อ เรียกข้าว่าต้าหวังก่อนสิ"

เฮ่อหลันเฟิงสีหน้าไร้ความรู้สึก "หุนต๋าเอ๋อร์ต้าหวัง"

หุนต๋าเอ๋อร์ชูคันธนูพลางโห่ร้องเสียงดังกับผู้ติดตาม โบกมือให้เหล่าบริวารไปปลดเชือกที่มัดตัวเฮ่อหลันเฟิง

ตูเจ๋อเพิ่งถูกเขาต่อยมาหนึ่งหมัด ใบหน้านั้นบวมเป่งไปครึ่งซีก เด็กหนุ่มรีบเข้าไปคลายเชือกให้อย่างหวาดหวั่น เชือกหนังวัวที่แห้งแล้วนั้นแน่นมาก รัดข้อมือข้อเท้าเฮ่อหลันเฟิงจนช้ำเป็นรอยแดง

ตูเจ๋อล้วงมีดสั้นออกมาตัดเชือกที่ข้อมือขวาเฮ่อหลันเฟิง ฉับพลันข้างหูก็มีเสียงดังวิ้ง ทั้งร่างเขาถูกเหวี่ยงลอยออกไปทันที มีดสั้นเล่มเล็กที่หลุดมือก็ถูกเฮ่อหลันเฟิงคว้าไว้ได้

"ของกลับคืนสู่เจ้าของเดิม!" เฮ่อหลันเฟิงถือมีดสั้นด้วยสีหน้าลำพองใจ ชั่วพริบตาก็ตัดเชือกหนังวัวที่รัดข้อมือข้อเท้าเรียบร้อย เขากลิ้งไปกับพื้นแล้วเงื้อหมัดกระแทกหน้าอกตูเจ๋อผู้ล้มอยู่บนพื้น

ศรจินเหอพุ่งแหวกอากาศมา ตามด้วยเสียงคำรามเกรี้ยวกราดของหุนต๋าเอ๋อร์ ตูเจ๋อหวาดกลัวจนร้องเสียงหลง เฮ่อหลันเฟิงรีบดึงไหล่เขาแล้ว

---

* เทียนจวิน คือตำแหน่งจอมเทพผู้ปกครองสวรรค์ ในที่นี้หมายถึงฮ่องเต้ของเป่ยหรง

พลิกตัว ศรจินเหอจึงปักลงไปในดิน เป็นตำแหน่งขาขวาของตูเจ๋อเมื่อครู่พอดี

ตูเจ๋อหน้าซีดเผือด "เจ้ายิงธนูเช่นนี้! จะฆ่าข้าหรือ!"

สีหน้าหุนต๋าเอ๋อร์กระอักกระอ่วนเล็กน้อย "ข้าแค่อยากช่วยเจ้า...อย่าให้เจ้าลูกฮั่นหนีไป!"

เฮ่อหลันเฟิงยื่นมือไปคว้าศรจินเหอดอกนั้นแล้วบ่ายหน้าวิ่งตะบึง

หิมะซึ่งตกหนักบนที่ราบฉือวั่งหยวนเพิ่งจะหยุดตก เมื่อทอดสายตามองไปสุดลูกหูลูกตา เทือกเขาคู่ตู๋หลินทางเหนือกับเทือกเขาอิงหลงทางใต้เป็นสีเงินยวงเช่นเดียวกัน ดุจดังฉากกำบังยักษ์สองด้านขนาบที่ราบฉือวั่งหยวนไว้ตรงกลาง

เฮ่อหลันเฟิงกลายเป็นหยดหมึกซึ่งเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ยอดอาชาหลายตัวไล่ตามหลังมา เสียงร้องตะโกนดังไม่หยุดหย่อน อาทิตย์อัสดงดวงกลมฝังตัวอยู่บนยอดผาและหุบเขาของเทือกเขา อาบย้อมพื้นหิมะขาวเป็นสีแดงเพลิง

เสียงแส้แหวกอากาศ เฮ่อหลันเฟิงหลบไม่ทันจึงโดนแส้หวดบนแผ่นหลังเข้าอย่างจัง เขาล้มจมกองหิมะ ทว่าก็ยังคงกำศรจินเหอไว้แน่น

พวกหุนต๋าเอ๋อร์ทยอยลงจากม้า เข้ามากดเฮ่อหลันเฟิงไว้พลางพลิกร่างเขาให้หงายหน้าขึ้นมา ยามที่นอนหนุนหิมะเย็นเฉียบ ความเจ็บปวดบนแผ่นหลังเด็กหนุ่มจึงค่อยๆ ด้านชา ได้แต่ดิ้นรนพร้อมหอบหายใจไม่หยุด

หุนต๋าเอ๋อร์โกรธจนคิ้วเหยียดไปถึงขมับ เขาแงะนิ้วเฮ่อหลันเฟิงออกแย่งศรจินเหอกลับไป

"เจ้าลูกฮั่น เจ้าไม่รู้หรือว่ามือตนเองสกปรก!" หุนต๋าเอ๋อร์งอเข่ากดหน้าอกเฮ่อหลันเฟิง ชกเขาหนึ่งหมัด "เจ้ากล้าแตะต้องศรจินเหอของข้า!"

เฮ่อหลันเฟิงถูกมัดตากแดดกับเสาไม้ทั้งวันจึงอ่อนแรงอย่างยิ่ง บนหลังยังมีเลือดไหล ทั้งยังถูกหุนต๋าเอ๋อร์ต่อยจนงุนงง เขาจึงไร้เรี่ยวแรงจะสวนกลับอย่างสิ้นเชิง

ด้านหลังห่างออกไปไม่ไกลมีลำธารสายหนึ่ง หุนต๋าเอ๋อร์จิกผมเฮ่อหลันเฟิงกระแทกเขากับริมลำธาร หลังศีรษะเด็กหนุ่มดังวิ้ง ขณะล้มลงพื้นยังกระแทก

กับเปลือกน้ำแข็งบางๆ บนลำธาร น้ำแข็งกับน้ำเย็นเฉียบเปียกชุ่มไปครึ่งศีรษะ เขาพลันได้สติทันที

มือหนึ่งของหุนต๋าเอ๋อร์ถือศรจินเหอ ส่วนอีกมือหนึ่งกดหน้าผากเฮ่อหลันเฟิง ศรจินเหอส่งเสียง 'กริ๊ก' แผ่วเบา จะงอยปากนกกระจอกทองตรงปลายแหลมของลูกธนูเปิดออกเป็นช่องเล็กๆ เห็นของเหลวสีเขียวที่บรรจุอยู่ข้างในได้เลือนราง

"มารดาชาวฮั่นของเจ้าเป็นคนตาบอด จะให้กำเนิดลูกที่มีดวงตาเหมือนหมาป่าอย่างเจ้าได้อย่างไร" หุนต๋าเอ๋อร์คลี่ยิ้มเย็นชา "วันนี้ข้าหุนต๋าเอ๋อร์จะลองดูซิว่าดวงตาหมาป่าของเจ้านั้นร้ายกาจ หรือศรจินเหอของเป่ยหรงเทียนจวินที่ร้ายกาจ!" กล่าวจบเขาก็จับศรจินเหอจ่อที่ดวงตาเฮ่อหลันเฟิง

เฮ่อหลันเฟิงร้องคำราม พยายามดิ้นสู้สุดชีวิต ทว่าจนใจเมื่อปลายแหลมของศรจินเหอกดต่ำลงมาทุกขณะจวนจะเสียบเข้ามาในดวงตาเขาอยู่รอมร่อ...

เคร้ง!

หุนต๋าเอ๋อร์พลันกลิ้งลงจากร่างเฮ่อหลันเฟิง มือซ้ายบีบมือขวาแน่นเขาร้องไห้พลางกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด ศรจินเหอลอยอยู่กลางอากาศก่อนจะม้วนตลบตกลงไปในลำธารทันที

เป็นลูกธนูไม้ดอกหนึ่งที่ยิงถูกหัวศรจินเหอ ดีดหัวศรซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์จนกระเด็น แรงดีดที่เหลือถึงกับทำให้กระดูกข้อมือขวาของหุนต๋าเอ๋อร์เคลื่อน หลังยิงเข้าเป้าลูกธนูไม้ก็ปักลึกลงดิน เหลือเพียงปีกลูกธนูยังคงสั่นเบาๆ

มีขบวนรถม้าคดเคี้ยวยาวเหยียดอยู่ที่ด้านปลายน้ำของลำธารน้ำแข็ง สตรีสวมเสื้อเกราะทั้งร่างกำลังเก็บคันธนูยาวในมือ ในแววตาสงบนิ่งแฝงด้วยความโกรธเคือง นางมองเฮ่อหลันเฟิง แล้วก็มองกลับไปทางหุนต๋าเอ๋อร์ผู้เจ็บจนร้องโหยหวนไม่หยุด

เด็กหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งอายุไล่เลี่ยกับเฮ่อหลันเฟิงยืนอยู่ข้างนาง ร่างกายซูบผอม ดูอ่อนแอ เขาแต่งกายแบบชาวฮั่นต้าอวี่ บนตัวคลุมมิดชิดด้วยเสื้อคลุมขนจิ้งจอกสีขาวราวหิมะ หมวกเสื้อคลุมดึงมาปกปิดศีรษะ เห็นเพียงเค้าหน้าขาวเนียน ดวงตาประหนึ่งมุกสีนิลทอดมองมาทางเฮ่อหลันเฟิงจาก

ไกลๆ

ท่ามกลางหิมะสีขาวโพลน ใบหน้าหนึ่งแจ่มชัดเต็มสายตาเฮ่อหลันเฟิง

เขาเก็บศรจินเหอขึ้นมา พิษกระเพื่อมในน้ำถูกทำให้เจือจางลงโดยสมบูรณ์ สีเขียวจางหลายสายไหลลงไปตามสายน้ำ

ชายร่างใหญ่เผ่าเป่ยหรงผู้หนึ่งเดินออกมาจากขบวนรถมองศรจินเหอในมือเฮ่อหลันเฟิง จากนั้นก็มองหุนต๋าเอ๋อร์ผู้ยังคงคุกเข่าร้องโหยหวนอยู่กับพื้น ทันใดนั้นก็โกรธเกรี้ยว

"หุนต๋าเอ๋อร์!!!"

นี่คือขบวนรถคุ้มกันจิ้นเยวี่ยผู้เป็นองค์ประกันต้าอวี่ที่มุ่งหน้าไปยังเมืองหลวงของเป่ยหรง ขณะพักผ่อนอยู่ตรงเนินเขา ไป๋หนีแม่ทัพผู้ติดตามคุ้มกันองค์ประกันบังเอิญเห็นเด็กหนุ่มถูกเหยียดหยามจึงรีบลงมือช่วยเหลือ บังเอิญยิ่งที่หุนต๋าเอ๋อร์เป็นบุตรชายของแม่ทัพหู่ผู้บัญชาการกองพลพิทักษ์เป่ยหรง

เฮ่อหลันเฟิงนั่งขัดสมาธิอยู่ในรถม้า ตลบม่านรถมองไปด้านนอก หุนต๋าเอ๋อร์คุกเข่าไหล่สั่นอยู่ตรงหน้าบิดา แม่ทัพหู่โบกศรจินเหอ ท่าทางดุร้ายประหนึ่งจะแทงร่างเขาให้เป็นรูพรุน

"เจ้ากล้าดีอย่างไร!" แม่ทัพหู่คำราม "เจ้ากล้าแตะต้องศรจินเหอของข้าได้อย่างไร!"

หุนต๋าเอ๋อร์ร้องไห้โฮ

เฮ่อหลันเฟิงอดกลั้นไม่ไหวจึงหัวเราะลั่น การหัวเราะนี้ดึงรั้งแผลตรงใบหูกับแผ่นหลัง ฉับพลันเขาก็เจ็บจนแยกเขี้ยวยิงฟัน ย่นคอทันที เสื้อท่อนบนกับกางเกงชั้นนอกของเขาล้วนถูกพวกหุนต๋าเอ๋อร์ถอดออก เขาสวมเพียงกางเกงตัวในสีขาวกับรองเท้าหุ้มข้อหนังเสือ ร่างกายท่อนบนเปลือยเปล่าเผยให้เห็นกล้ามเนื้อบางสวย ทว่าบนแผ่นหลังกลับปริแตกเป็นรอยแส้สีเลือด การแต่งกายของเฮ่อหลันเฟิงต่างไปจากชนชั้นสูงร่ำรวยอย่างพวกหุนต๋าเอ๋อร์ บนเอวที่รัดด้วยเข็มขัดซึ่งถักมือแบบหยาบๆ มีมีดเล่มเล็กแกว่งไกวอยู่

จิ้นเยวี่ยพิจารณาเฮ่อหลันเฟิง แล้วเอ่ยเสียงเบา "หลังเจ้ามีเลือดไหล"

ไป๋หนีค้นยาจินช่วงซึ่งเป็นยาที่ใช้รักษาบาดแผลที่เกิดจากอาวุธโดยเฉพาะออกมา พูดกับเด็กหนุ่ม "หมอบลง"

เฮ่อหลันเฟิงไม่ยินยอมแสดงความอ่อนแอต่อหน้าเด็กหนุ่มแปลกหน้า เขาจึงเบือนหน้า "ข้าไม่เจ็บ ข้าไม่ต้องการยาประหลาดนี่..." เพิ่งขาดคำ หญิงสาวก็กดไหล่เขาและใส่ยาให้โดยไม่ยอมฟังคำอธิบายใดๆ

แรงมือของนางไม่เบา เฮ่อหลันเฟิงเจ็บจนตัวสั่น ดิ้นก็ไม่หลุด อีกทั้งยังไม่อยากแสดงความอ่อนแอต่อหน้าเด็กหนุ่มแปลกหน้าจึงได้แต่ขบกรามแน่นไม่ร้องออกมา

มือจิ้นเยวี่ยกุมเตาน้ำร้อน* นิ่งอึ้งมองเฮ่อหลันเฟิงที่หน้าตาเหยเกเนิ่นนานคล้ายจะทอดถอนใจ ในคำพูดมีความสุขุมอันไม่เข้ากับอายุหลายส่วน

"พวกเราถึงที่ใดแล้ว" เขาถามเสียงเบา

"ภายในเขตของเผ่าเยี่ยไถ" ไป๋หนีขานตอบ "เยี่ยไถเป็นเผ่าทางใต้สุดของเป่ยหรง จากตรงนี้ห่างจากเป่ยตูเป็นระยะทางครึ่งเดือน"

ภายในรถเงียบไปชั่วขณะหนึ่ง เฮ่อหลันเฟิงกลอกตาลอบชำเลืองมองจิ้นเยวี่ย

นิ้วมือจิ้นเยวี่ยเลิกมุมหนึ่งของม่านหน้าต่าง เขามองออกไปนอกรถเงียบๆ ทั้งท้องฟ้า ผืนดิน และกระโจม ละอองหิมะโปรยปรายกระจัดกระจาย ม่านตาสีดำของเด็กหนุ่มสะท้อนภาพปุยหิมะที่ปลิวว่อน หลังจากนั้นครู่หนึ่งก็ผินหน้ามองเฮ่อหลันเฟิงแล้วเอ่ยถาม "เสื้อผ้าเจ้าเล่า ไม่หนาวหรือ"

ใบหูเฮ่อหลันเฟิงร้อนผ่าวเล็กน้อย คล้ายเพิ่งตระหนักได้ว่ายามนี้ตนเองไร้เสื้อผ้าคลุมกายช่างน่าอับอายยิ่ง จึงทำทีไม่สนใจคำถามของจิ้นเยวี่ย โต้กลับอย่างดุร้ายไปหนึ่งประโยค "ทาเสร็จหรือยัง ข้าจะไปแล้ว"

ไป๋หนีหัวเราะพรืด "ไปเถอะ"

เห็นเฮ่อหลันเฟิงยังคงทำหน้าตาดื้อรั้นดุดัน จิ้นเยวี่ยจึงไม่ถามสิ่งใดอีก เขาปลดเสื้อคลุมขนจิ้งจอกบนร่างยื่นส่งให้เด็กหนุ่มแปลกหน้า

---

* เตาน้ำร้อน คือเครื่องใช้สำหรับให้ความอบอุ่น มักทำจากสำริด ดีบุก กระเบื้อง มีทรงกลมแบน ปากเล็ก ปิดด้วยฝาเกลียว โดยจะเทน้ำร้อนใส่ไว้ด้านในสำหรับอุ่นมือ อุ่นเท้า หรืออุ่นเตียง

"แดนเหนืออากาศหนาวเย็น" เขาเอ่ยอย่างแผ่วเบา "เจ้าตัวเปลือยเปล่าจะกลับบ้านอย่างไร สวมไว้เถิด สวมไว้หนึ่งเค่อ* ก็คืออุ่นมากขึ้นหนึ่งเค่อ"

เสื้อคลุมขนจิ้งจอกขาวสะอาดนุ่มลื่น ทว่าเฮ่อหลันเฟิงกลับไม่รับ

จิ้นเยวี่ยเอ่ยอย่างจริงใจที่สุด "หากเจ้าไม่ชอบ ข้ายังมีเสื้อคลุมหนังหมีอีกตัว"

ทว่าไป๋หนีกลับไม่ยินยอม "คุณชาย เมืองหลวงเป่ยหรงหนาวเย็นยิ่งนัก"

"พอข้าถึงเป่ยตูก็ไม่สามารถเคลื่อนไหวตามอิสระได้อีก ตลอดทั้งวันได้แต่อุดอู้ในห้องเล็กๆ เท่านั้น" จิ้นเยวี่ยดึงดัน "เขาต้องการมันมากกว่าข้า"

ทันใดนั้นเฮ่อหลันเฟิงก็แย่งเสื้อคลุมขนจิ้งจอกไป ก่อนจะกระโดดออกจากรถโดยไร้ซึ่งคำขอบคุณและคำบอกลา ยามที่ไป๋หนีเลิกม่านรถขึ้นนั้นเด็กหนุ่มก็วิ่งไปไกลลิบเสียแล้ว

แม่ทัพหู่ตะโกนเสียงดังให้พวกหุนต๋าเอ๋อร์ไปส่งเฮ่อหลันเฟิงจนถึงบ้าน เด็กหนุ่มกลุ่มหนึ่งร้องตะโกนโหวกเหวก ขี่ม้าจากไปไกล ในสายลมแว่วเสียงด่าทอกันระหว่างเฮ่อหลันเฟิงกับหุนต๋าเอ๋อร์ดังมาเลือนราง

"...ชาวเป่ยหรงเข้ากับผู้อื่นยากเช่นนี้หมดหรือ" จิ้นเยวี่ยถามเสียงเบา

ไป๋หนีนำเสื้อคลุมหนังหมีมาคลุมบนร่างเขา พร้อมทั้งจัดเส้นผมให้ "ข้ากลับรู้สึกว่าเด็กเป่ยหรงเมื่อครู่นี้หัวรั้นจนน่าสนใจ ได้ยินว่าชาวเป่ยหรงพูดจาโผงผาง ปิดบังไม่เก่ง ไฉนเขาถึงได้ดูแปลกพิกลเช่นนี้"

จิ้นเยวี่ยหัวเราะอยู่ครู่หนึ่ง ยามอ้าปากอีกครั้งก็ใจลอยเล็กน้อย "ข้าได้ยินคนในวังบอกว่าเป็นองค์ประกันต้องสิ้นลมที่เป่ยหรง กลับไปไม่ได้แล้ว"

ไป๋หนีเอ่ยสวน "ผู้ใดกล่าว ข้าจะตัดลิ้นผู้นั้นเสีย"

จิ้นเยวี่ยเงยหน้ามองนาง อยากได้รับคำยืนยันมากกว่านี้ "ท่านพ่อจะมารับข้าจริงๆ หรือ"

หญิงสาวกล่าวเสียงอ่อนโยน "แม่ทัพจงเจา** เคยหลอกเจ้าเมื่อใด เวลานี้จินเชียงรุกรานชายแดน แม่ทัพนำทหารออกสู้รบ เป็นการสร้างคุณูปการให้แก่

---

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีน 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

** แม่ทัพจงเจา หมายถึงแม่ทัพผู้ภักดี

บ้านเมือง หลังได้รับชัยชนะกลับมารายงาน เขาจะต้องมารับเจ้าทันทีแน่นอน"

จิ้นเยวี่ยเคยได้ยินบิดากล่าวว่าเป่ยหรงกับจินเชียงเป็นเสือสองตัวซึ่งจ้องหาโอกาสอยู่ข้างๆ ยามใดที่อำนาจต้าอวี่อ่อนแอก็อันตรายยิ่ง เขาได้แต่พยักหน้าอย่างเงียบงัน

ไป๋หนีเตือนสติ "คำพูดและการกระทำของเจ้าล้วนเกี่ยวข้องกับเกียรติยศของต้าอวี่ หากคิดถึงบ้านก็แค่เอ่ยกับข้า แต่ห้ามร้องไห้อีก"

จิ้นเยวี่ยนั่งตัวตรง สองมือสอดอยู่ในแขนเสื้อ กล่าวเสียงแผ่วเบา "ท่านแม่ทัพวางใจเถิด จิ้นเยวี่ยเข้าใจ"

เขาหน้าตางดงามหล่อเหลา เวลาไม่กล่าววาจาดูคล้ายรูปสลักหยกอันวิจิตรที่ถูกขัดเงา ทั้งสันจมูกโด่ง คิ้วยาวดุจดาบ ทว่าในแววตาไม่เห็นความอ่อนโยนแม้แต่น้อย

ไป๋หนีเห็นท่าทางเช่นนี้ของเด็กหนุ่มก็ปวดใจอยู่หลายส่วน นางล้วงห่อกระดาษออกจากอกเสื้อประหนึ่งเล่นกล "ที่ข้ายังมีลูกกวาดสิงโตที่ฟูเหริน* ให้พกติดมา จะกินหรือไม่"

ท้ายที่สุดจิ้นเยวี่ยก็อายุเพียงสิบห้าสิบหกปี เขาเบิกบานขึ้นทันที "ยังมีอิงเถา** เชื่อมหรือไม่"

ไป๋หนีเปิดห่อกระดาษ เผยให้เห็นลูกกวาดซึ่งปั้นเป็นทรงสิงโตตัวน้อยขณะตอบ "อิงเถาเชื่อมถูกเจ้ากินหมดไปเมื่อห้าวันก่อน ด้านในลูกกวาดสิงโตชิ้นนี้เติมนมวัวกับวุ้นนมเอาไว้ เป็นบรรณาการจากชวนจง*** ที่ฟูเหรินได้มาอย่างยากลำบาก"

จิ้นเยวี่ยแบ่งลูกกวาดสิงโตกินกับนาง "อิงเถาเชื่อมที่ท่านแม่ทำไม่รู้ใส่น้ำตาลอะไร อร่อยเป็นหนึ่งในใต้หล้าเลย"

ภายในรถอบอุ่นจนจิ้นเยวี่ยถึงกับหลงลืมเส้นทางโคลงเคลงกับหิมะด้านนอกซึ่งตกหนักขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งเด็กหนุ่มชาวเป่ยหรงที่เมื่อครู่เขาไม่ได้ถามชื่อแซ่ก็ยังเลิกใส่ใจ กลับพูดคุยถึงเรื่องงานฝีมือต่างๆ ของมารดากับ

---

* ฟูเหริน หรือฮูหยิน หมายถึงภรรยาเอก

** อิงเถา หมายถึงเชอรี่

*** ชวนจง หมายถึงพื้นที่ราบลุ่มตอนกลางของเสฉวน

ไป๋หนีอย่างร่าเริงมีความสุข

ขณะนี้ที่เมืองหลวงเป่ยหรงหิมะซึ่งตกหนักได้หยุดลงแล้ว ทั้งในและนอกเมืองศิลาเงียบสงัด เสียงคนเบาบาง มีเพียงเปลวไฟนิรันดร์บนหอสูงกลางวังหลวงซึ่งยังคงลุกไหม้ไม่ดับมอด

เซ่อลี่หลางจวิน* ผู้รับผิดชอบส่งข่าวขี่ม้าพุ่งเข้าประตูเมืองพร้อมแสดงป้ายทองในมือ เป็นรายงานข่าวด่วนทางทหารซึ่งส่งมาจากชายแดน บนถนนหลักใจกลางเมืองหลวงพลันจุดควันดำหลายสาย เมื่อแต่ละด่านมองเห็นควันดำก็รู้ว่ามีรายงานด่วนทางทหารถ่ายทอดมา จึงพากันปล่อยให้ผ่านเข้าไป

นายกองซึ่งสวมเกราะเงินเป่ยหรงตามติดอยู่ด้านหลังเซ่อลี่หลางจวินห้อตะบึงม้าเข้าไปในเมืองประหนึ่งสายลม

ในโถงหารือราชการ มีขุนนางกำลังรายงานสถานการณ์ขององค์ประกันต้าอวี่กับเป่ยหรงเทียนจวิน "องค์ประกันเข้าสู่เขตเผ่าเยี่ยไถแล้ว ขณะนี้แม่ทัพหู่กำลังคุ้มกันพ่ะย่ะค่ะ"

"เป็นเด็กเช่นใด" เป่ยหรงเทียนจวินเอ่ยถาม "คล้ายจิ้นหมิงจ้าวหรือไม่"

เสนาบดีอดหัวเราะไม่ได้ "เด็กนั่นร่างกายเล็กจ้อย สุภาพเรียบร้อยไม่คล้ายบิดาเขาเลยสักนิด"

เป่ยหรงเทียนจวินหัวเราะเสียงดังลั่นทันที ดวงตาเปล่งประกายหนาวเยือกเย็นชา "ในราชสำนักต้าอวี่ ไม่รู้กี่ร้อยปีถึงจะปรากฏแม่ทัพมากความสามารถเช่นจิ้นหมิงจ้าว!"

เวลานี้เองด้านล่างห้องโถงก็มีคนมารายงาน สารรายงานด่วนทางทหารมาถึงแล้ว นายกองสาวเท้าก้าวยาวๆ เข้ามาในโถงหารือราชการพร้อมส่งมอบจดหมายในมือ เป่ยหรงเทียนจวินกางออกดู ฉับพลันสีหน้าก็แปรเปลี่ยนหลังนิ่งงันเนิ่นนานก็ถอนหายใจยาว

"จิ้นหมิงจ้าว..." เขากล่าวเสียงเบาอย่างเคร่งขรึม "สิ้นชีพในการรบแล้ว"

หลังชั่วพริบตาอันเงียบสงัดที่กระทั่งเข็มตกยังได้ยินผ่านพ้นไป ในโถง

---

* เซ่อลี่หลางจวิน หมายถึงตำแหน่งผู้ส่งสารในสมัยราชวงศ์ซ่ง

หารือราชการก็มีเสียงดังอื้ออึง

จิ้นหมิงจ้าวแม่ทัพจงเจาแห่งต้าอวี่ เป็นแม่ทัพผู้องอาจห้าวหาญที่สุดตั้งแต่เริ่มรัชสมัยต้าอวี่ เขาบัญชาการกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือมายี่สิบกว่าปี ไม่เคยรบแพ้สักสมรภูมิ สกัดจินเชียงไว้นอกด่านไป๋เชวี่ยตรงชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือได้มาตลอด

หลายปีก่อนกองทัพหลักของเป่ยหรงเคยจ้องหาโอกาสเคลื่อนไหว ฮ่องเต้ต้าอวี่รีบโยกย้ายจิ้นหมิงจ้าวซึ่งรักษาการณ์อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือมายังกองพลพิทักษ์ชายแดนเหนือ ชาวเป่ยหรงเคยตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ให้แก่แม่ทัพจงเจาผู้นี้อย่างราบคาบมาก่อน ท่ามกลางขุนนางและแม่ทัพของเป่ยหรงผู้ซึ่งเคยเห็นจิ้นหมิงจ้าวมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย แต่กระนั้นไม่ว่าผู้ใดล้วนเคยได้ยินนามของแม่ทัพผู้นี้ ข่าวการเสียชีวิตนี้มาอย่างกะทันหัน พาให้ผู้คนต่างตื่นตะลึง

"เสียชีวิตได้เช่นไร" เป่ยหรงเทียนจวินที่ได้สติกลับมาถามนายกองหนุ่มผู้นั้น

"จิ้นหมิงจ้าวสิ้นชีพที่ด่านไป๋เชวี่ย" นายกองผู้นั้นก้มหน้างุด "ถูกกระบี่แทงเข้าใส่ตรงอกซ้ายจนถึงแก่ชีวิต สิ้นใจทันทีในสนามรบ ทหารม้าคะนองเมฆาแปดพันนายใต้บังคับบัญชาจิ้นหมิงจ้าวไม่มีผู้ใดรอดกลับมา กองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือเสียชีวิตหลายหมื่น ด่านไป๋เชวี่ยใกล้จะรักษาไว้ไม่อยู่แล้วพ่ะย่ะค่ะ"

หว่างคิ้วเป่ยหรงเทียนจวินฉายแววเสียดายอย่างยิ่ง เงียบงันอยู่นานถึงเอ่ยถาม "เจ้ามีนามว่าอะไร"

นายกองหนุ่มผู้นั้นรีบตอบ "เฮ่อหลันจินอิงแห่งค่ายเยี่ยไถพ่ะย่ะค่ะ!"

เป่ยหรงเทียนจวินกล่าวอย่างเฉยชา "จิ้นหมิงจ้าวสิ้นแล้ว ต้าอวี่ก็ไม่มีผู้ใดให้เป่ยหรงเราหวาดหวั่นอีกต่อไป ไม่ต้องรักษาสัญญาพันธมิตรผิงโจว* องค์ประกันผู้นั้นก็ไม่จำเป็นต้องเก็บไว้อีก เฮ่อหลันจินอิง เจ้ากลับไปจัดการที่เยี่ยไถเสียเถิด"

---

* ผิงโจว ตั้งอยู่ในเขตหลิงหลิง เมืองหย่งโจว มณฑลหูหนาน เป็นจุดบรรจบของแม่น้ำเซียวและแม่น้ำเซียง

บทที่ 2

เนื้อตากแห้ง

ในห้วงฝันเต็มไปด้วยหิมะมืดฟ้ามัวดิน จิ้นเยวี่ยหนาวจนสั่นสะท้าน ยามสะดุ้งตื่นจากฝันก็แทบจะขดตัวเป็นก้อนกลมในรถม้า

ด้านนอกรถมืดสนิท ไป๋หนีไม่อยู่ข้างกาย ขบวนรถรุดหน้าไปอย่างเชื่องช้าท่ามกลางพายุหิมะ ด้วยความหวาดกลัวเด็กหนุ่มจึงรีบผลักประตูไม้ฉลุร้องเรียกเสียงดัง "ไป๋หนี!"

ไป๋หนีอยู่บนหลังม้า ขานรับพลางควบม้าเข้ามาหา

เดิมทีขบวนรถตัดสินใจจะตั้งค่ายพักแรมอยู่ที่เดิม ทว่าพายุหิมะเปลี่ยนจากตกปรอยๆ เป็นโหมกระหน่ำ แม่ทัพหู่จึงแนะให้ไปหยุดพักที่ค่ายเยี่ยไถซึ่งอยู่ไม่ไกล รอหลังหิมะตกหนักผ่านพ้นค่อยมุ่งหน้าไปยังเป่ยตูต่อ

"ไม่ต้องกลัว ข้าอยู่นี่" ไป๋หนีกล่าว "แม่ทัพหู่จะพาพวกเราไปยังค่ายเยี่ยไถอยู่ข้างหน้าไม่ไกลจากนี้นัก"

จิ้นเยวี่ยหดตัวกลับเข้าไปในรถ ปิดประตูไม้ฉลุแน่น ท่ามกลางราตรีอันมืดมิดมีเสียงม้าร้องและเสียงสายลมหวีดหวิวค่อยๆ หลั่งไหลเข้ามาในหู เขาไม่รู้สึกง่วงนอนจึงห่มเสื้อคลุมหนังหมีนั่งอยู่ในรถ อดหวนคิดเรื่องที่เหลียงจิงขึ้นมาไม่ได้

นับแต่แคว้นต้าอวี่สร้างราชวงศ์ตั้งเมืองหลวงที่เหลียงจิงก็เป็นเวลาแปดสิบกว่าปีแล้ว

จิ้นเยวี่ยเกิดที่เมืองเฟิงหูอันเป็นที่ตั้งของกองบัญชาการกองพลพิทักษ์

ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ เมื่อครั้งอายุหกเจ็ดขวบ ฮ่องเต้มีราชโองการเรียกตัวบังคับให้เขากับมารดากลับเหลียงจิง หลังจากนั้นเขาก็ไม่มีโอกาสได้เดินทางไกลอีกเลย

จิ้นเยวี่ยไม่ได้เป็นตัวประกันครั้งแรก ในอดีตเขากับมารดาต่างก็เป็นตัวประกันซึ่งบิดามอบเป็นหลักประกันต่อหน้าฮ่องเต้ บัดนี้เขาเป็นองค์ประกันที่ต้าอวี่มอบเป็นหลักประกันให้แก่เป่ยหรง ถึงอย่างไรก็มิได้แตกต่างกันมากนัก

เขาไม่ชอบวังหลวง

สมัยเยาว์วัยจิ้นเยวี่ยได้ติดตามบิดามารดาเข้าวังหลวงไปพบฮ่องเต้ในช่วงเทศกาลปีใหม่ ให้ฮ่องเต้ถามไถ่เรื่องการเรียน ให้ฮองเฮากับพระสนมบีบแก้ม ต่อให้ไม่มีความสุขก็ต้องยิ้มแย้มน่าเอ็นดู เนื่องจากบิดามีฐานะเป็นผู้บัญชาการกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ อีกทั้งมารดายังเป็นองค์หญิงในฮ่องเต้องค์ก่อน ดังนั้นยามเหล่าขุนนางและขันทีเห็นจิ้นเยวี่ยต่างก็ยิ้มแย้มพากันเข้ามาห้อมล้อมเขาไว้เป็นกลุ่มก้อนราวกับดอกเบญจมาศยักษ์สีทอง ไมตรีจิตเช่นนั้นกลับทำให้รู้สึกขนลุกขนพอง

คราแรกเหล่าองค์ชายองค์หญิงในวังหลวงนึกว่าจิ้นเยวี่ยจะคล้ายคลึงกับจิ้นหมิงจ้าว ร่างกายองอาจ อุปนิสัยแข็งกร้าว ทว่าต่อมากลับค้นพบว่าเขาอ่อนแอขี้โรค ไม่แตกฉานวิชายุทธ์ เป็นเด็กหัวทึบที่ปล่อยเวลาเหม่อมองดอกซานฉา* ซึ่งปกคลุมด้วยน้ำค้างแข็งได้นานเป็นครึ่งชั่วยาม**

พวกเขาจึงยิ่งชอบหยอกล้อจิ้นเยวี่ย บีบนวดใบหน้าน้อยๆ เหมือนคลึงแป้ง ของเล่นแปลกใหม่และของกินล้ำค่าในวังหลวงมักจะถูกส่งมายังจวนสกุลจิ้นประหนึ่งสายน้ำไหล

จวนสกุลจิ้นอยู่ภายในเมืองเหลียงจิง เมื่อออกจากวังทางประตูจูเชวี่ยมุ่งหน้าไปทางตะวันออกผ่านสะพานหมินโจวแล้วเดินไปทางใต้เป็นเวลาครึ่งถ้วยชา*** ก็จะเป็นย่านชิงซูหลี่ จวนสกุลจิ้นอยู่ตรงใจกลางย่านชิงซูหลี่เป็นจวนไม่ใหญ่ไม่เล็กหลังหนึ่ง

* ดอกซานฉา หมายถึงดอกแต้ฮวย หรือดอกชากุหลาบแดง เป็นไม้พุ่มมีดอก ดอกมีสีแดง ชมพู และสีขาว
** ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง
*** ครึ่งถ้วยชา เป็นหน่วยนับเวลาของจีน หนึ่งถ้วยชาเท่ากับเวลาประมาณ 15 นาที

จวนสกุลจิ้นมีลานฝึกยุทธ์ ยามจิ้นหมิงจ้าวไม่อยู่จวน ที่นั่นจะเป็นอาณาเขตของพี่สาวจิ้นเยวี่ย จวนสกุลจิ้นยังมีโถงศึกษา เชื้อเชิญอาจารย์สอนพิเศษตามจวนผู้มีชื่อเสียงในเหลียงจิงมาสอน ผู้เล่าเรียนต่างก็เป็นบุตรชายราชเลขาฯ บุตรสาวผู้บัญชาการทหารสูงสุด บางครั้งยังมีองค์ชายองค์หญิงปลอมตัวปิดบังฐานะมาเรียนด้วยอีกคนสองคน

ขอเพียงอาจารย์สอนพิเศษกับองครักษ์เผลอ องค์ชายสองสามคนนี้ก็จะนำเด็กกลุ่มหนึ่งปีนกำแพงวิ่งมาถึงย่านชิงซูหลี่ กินดื่มเล่นสนุกก่อกวนไปตลอดทางจนแมวเกลียดสุนัขชิงชัง

แน่นอนว่าหากเกิดเรื่องผู้ที่ถูกลงโทษมักจะเป็นจิ้นเยวี่ย

กระนั้นจิ้นเยวี่ยกลับไม่โกรธอาจารย์สอนพิเศษตามจวนผู้นั้นแม้แต่น้อย แม้ชายชราจะดุ ทว่ารักเขายิ่ง ไม้เรียวฟาดบนฝ่ามือ วันรุ่งขึ้นก็จะนำของกินมาปลอบเขาเสมอ ไม่ซาลาเปาดอกเหมยกับขนมก่วงหาน* ก็หลี่จือ** ดองอิงเถาเชื่อม หรือแปะก้วยคั่ว เกาลัดคั่วร้อนควันฉุยห่ออยู่ในผ้าเช็ดหน้าเปิดออกตรงหน้าจิ้นเยวี่ยอย่างทะนุถนอม

จิ้นเยวี่ยรู้สึกแสบจมูก จามหนึ่งที

ไป๋หนีเคาะหน้าต่าง "คุณชายหนาวหรือ"

"ไม่หนาว" เด็กหนุ่มหดตัวเข้าไปในผ้าห่มนุ่มนิ่มกับเสื้อคลุม "ข้าจะนอนอีกสักพัก ท่านไม่ต้องกังวล"

เขาไม่รู้ว่าตนเองหลับไปตั้งแต่เมื่อใด รถม้าส่ายโคลงเคลง จิ้นเยวี่ยกลับไปยังย่านชิงซูหลี่อีกครา พี่สาวผู้กลับมาเยี่ยมเยียนบ้านนำขนมมามากมาย พี่เขยแอบหิ้วน้ำบ๊วยผสมสุรา คู่แฝดชายหญิงจวนราชเลขาฯ ฟางซึ่งอยู่ข้างกันร้องเรียกเขาออกไปเล่นข้างนอกอยู่ตรงกำแพง สุนัขซึ่งพ่อบ้านเก็บมานอนหลับอยู่ใต้พุ่มดอกไม้ มารดาสะพายตะกร้าสานไม้ไผ่ใบน้อยไว้สอยผลไม้อยู่ในลานเรือน ส่วนบิดา...จิ้นเยวี่ยไม่ได้ฝันเห็นจิ้นหมิงจ้าว

เขาวิ่งออกจากประตูจวน กลับเห็นแต่ทุ่งกว้างเวิ้งว้าง ตรงที่ไกลแสนไกล

---

* ขนมก่วงหาน หรือเรียกอีกอย่างว่าขนมดอกกุ้ย เป็นขนมอบชนิดหนึ่ง ทำจากแป้ง งา น้ำผึ้ง และน้ำตาลดอกกุ้ยหรือดอกหอมหมื่นลี้

** หลี่จือ หมายถึงลูกพลัม

มีร่างสูงใหญ่ยืนอยู่ ร่างนั้นสวมเกราะเหล็กมือถือกระบี่ยาว ร้องเรียกเขาเสียงดัง

'เยวี่ยเอ๋อร์!'

'ท่านพ่อ!' จิ้นเยวี่ยวิ่งถลาไปทางบิดา ทว่ากลับสะดุดหิมะล้มลง 'ท่านพ่อ! ท่านมารับข้าหรือ!'

บิดากลับไม่ตอบ เพียงร้องเรียกเขาซ้ำๆ ทั้งเจ็บปวดและอาวรณ์ จิ้นเยวี่ยไม่สามารถลุกขึ้นจากพื้นหิมะ ได้แต่เปล่งเสียงร้องไห้โฮ

ยามตื่นมาคราวนี้เขาน้ำตาไหลอาบหน้า ขบวนรถหยุดลงแล้ว จิ้นเยวี่ยได้ยินด้านนอกมีเสียงผู้คนครึกครื้น แสงไฟวูบไหวผ่านไป เด็กหนุ่มเช็ดใบหน้าลวกๆ ทำใจให้กระปรี้กระเปร่า

นอกรถ กระโจมเกือบร้อยหลังตั้งเรียงรายอยู่บนทุ่งราบ แสงไฟสว่างไสว

ยามขบวนรถองค์ประกันต้าอวี่มาถึงค่ายเยี่ยไถ เฮ่อหลันเฟิงกำลังซักเสื้อคลุมขนจิ้งจอกอย่างเอาเป็นเอาตาย

หลังเขากลับบ้านและสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยถึงได้รู้ว่าด้านในเสื้อคลุมขนจิ้งจอกเปรอะเลือดของตนเอง จึงตั้งอกตั้งใจซักอยู่ครึ่งค่อนวัน รอยเลือดสีแดงจางๆ ยังคงติดแน่นอยู่บนชั้นผ้าด้านในสีเทาอ่อนของเสื้อคลุมขนจิ้งจอกอย่างยากจะซักออก

เสียงคนด้านนอกดึงความสนใจเฮ่อหลันเฟิง เมื่อเด็กหนุ่มออกจากกระโจมก็เห็นแม่ทัพหู่กวักมือเรียกตนเองทันที

แม่ทัพหู่กำลังหารือเรื่องการจัดเตรียมกระโจมที่พักกับไป๋หนี เขากวักมือเรียกเฮ่อหลันเฟิงมาพลางบอก "เจ้าเข้าใจภาษาฮั่นมาก ไปคุยเล่นเป็นเพื่อนเขาไป" ว่าพลางรุนหลังเด็กหนุ่มเข้าไปในกระโจมหลังเล็กด้านข้าง

ในกระโจมมีแค่จิ้นเยวี่ยผู้เดียว ท่ามกลางสายตาอาลัยอาวรณ์ จิ้นเยวี่ยมองเห็นในนัยน์ตาสีดำสนิทดุจหมึกของเฮ่อหลันเฟิงส่องประกายเหลือบเขียวเลือนรางราวกับนัยน์ตาหมาป่า

ทหารหลายนายเดินตามเข้ามา มีทั้งชาวเป่ยหรงและชาวต้าอวี่ พวกเขา

ยืนตัวตรงเรียงแถวแยกกันอยู่สองฝั่ง จ้องทั้งจิ้นเยวี่ยทั้งเฮ่อหลันเฟิงเขม็ง

เห็นเฮ่อหลันเฟิงดูหงุดหงิดทั้งยังยืนตัวตรงแหน็ว จิ้นเยวี่ยก็อดถามไม่ได้ "กินลูกกวาดหรือไม่"

เขาหยิบห่อกระดาษออกจากอกเสื้อ ในนั้นยังเหลือลูกกวาดสิงโตอยู่สามชิ้น

เฮ่อหลันเฟิงลังเลครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ต้านทานกลิ่นหอมหวานของลูกกวาดไม่ไหว หยิบมาหนึ่งชิ้นอย่างระมัดระวัง ก้อนลูกกวาดสีขาวน้ำนมทรงสิงโตงามประณีตคล้ายอำพันอยู่หลายส่วน เขามองดูซ้ายขวา ก่อนจะเอาใส่ปากพลันเบิกตากว้าง

จิ้นเยวี่ยแย้มยิ้มทันที "อร่อยล่ะสิ"

เฮ่อหลันเฟิงไม่เคยกินของดีเช่นนี้มาก่อน เขาอมพลางลิ้มรสอย่างละเมียดละไมด้วยความประหลาดใจ จิ้นเยวี่ยก้าวไปหาพลางส่งให้อีกครั้งพยายามเป็นมิตรอย่างที่สุด "เจ้าเอาไปให้หมดเถิด"

เฮ่อหลันเฟิงฉีกกระดาษออกนำมาห่อลูกกวาดหนึ่งชิ้นใส่ในเสื้ออย่างระมัดระวัง แล้วยืนตัวตรงแหน็วอีกครั้ง

จิ้นเยวี่ยเพียงรู้สึกเบื่อหน่าย ลูกกวาดชิ้นสุดท้ายเขาก็เป็นผู้กินเสียเอง เครื่องเรือนด้านในกระโจมเรียบง่าย เป็นที่พักชั่วคราวของทหารที่อยู่เวร เขาเดินหนึ่งรอบก็กลับมาข้างเฮ่อหลันเฟิง "เจ้าชื่ออะไร"

เฮ่อหลันเฟิงบอก จิ้นเยวี่ยก็ถามเขาอีกว่าเขียนอย่างไร "ข้ารู้ตัวอักษรเป่ยหรงไม่มาก เจ้าเขียนอักษรฮั่นเป็นหรือไม่"

เฮ่อหลันเฟิงเขียนเบ้ๆ เบี้ยวๆ บนพื้น ตัวอักษรแค่สามตัวแต่เขียนจนกว้างเท่าสี่ตัว เขียนเสร็จก็รีบร้อนใช้เท้าปัดทิ้ง ไม่ให้จิ้นเยวี่ยมองมากไป

"ข้าชื่อจิ้นเยวี่ย" จิ้นเยวี่ยเองก็เขียนตัวอักษรบนพื้น

เฮ่อหลันเฟิงไม่รู้จัก จึงเอ่ยถามห้วนๆ "หมายความว่าอย่างไร"

จิ้นเยวี่ยคลี่ยิ้มบอก "จันทร์กระจ่างลอยขึ้นเหนือเทือกเขาเทียนซานกลางทะเลเมฆกว้างสุดสายตา"

เฮ่อหลันเฟิงตอบกลับ "ฟังไม่เข้าใจ"

จิ้นเยวี่ยยอมแพ้ ยิ่งแน่ใจกับความคิดที่ว่าชาวเป่ยหรงนั้นคบหายาก ทั้งสองยืนทื่อไร้วาจา ทหารหลายนายรอบๆ มองนิ่งเงียบงัน บรรยากาศในกระโจมอึดอัดน่าเบื่อหน่าย

เฮ่อหลันเฟิงไม่ยอมเอ่ยปาก จิ้นเยวี่ยเลยได้แต่ต้องเค้นสมองคิดหาหัวข้อสนทนามาผูกไมตรีกับเด็กหนุ่มชาวเป่ยหรงผู้นี้ "เจ้าเคยไปต้าอวี่หรือไม่"

เฮ่อหลันเฟิง "ข้าไม่ชอบต้าอวี่"

จิ้นเยวี่ยอยากมองตาเฮ่อหลันเฟิง ทว่าไม่กล้ามองอย่างโจ่งแจ้งนัก ได้แต่ฝืนสนทนากับเขาเพื่อหาเรื่องชวนคุย "เพราะเหตุใดเล่า"

เฮ่อหลันเฟิงไม่สนใจเขา เด็กหนุ่มก้าวยาวๆ ออกจากกระโจม หลังจากนั้นครู่หนึ่งก็นำห่อผ้าขนาดเท่ากำปั้นกลับมายัดใส่อกจิ้นเยวี่ย

จิ้นเยวี่ยใจเต้น ในท้องว่างเปล่า

เขาได้กลิ่นเนื้อ!

"ชาวเป่ยหรงไม่ติดค้างชาวต้าอวี่ นี่คือเนื้อตากแห้งบ้านข้า กินเสีย"

จิ้นเยวี่ยหิวจริงๆ เนื้อตากแห้งสดใหม่อร่อยเนื้อแน่น แม้จะเคี้ยวจนปวดแก้มก็ยังคงกินอย่างแสนเบิกบาน เขาคลี่ยิ้มให้เฮ่อหลันเฟิงซึ่งรีบเบนสายตาหลบ

จิ้นเยวี่ยกินไปถามไป "เจ้าไม่ชอบชาวต้าอวี่?"

เฮ่อหลันเฟิงตอบ "ข้าเป็นชาวเป่ยหรง ชาวเป่ยหรงย่อมไม่ชอบชาวต้าอวี่"

ปากจิ้นเยวี่ยไม่หยุดเคี้ยว "แต่เจ้าเพิ่งจะกินลูกกวาดสิงโตของชาวต้าอวี่"

เฮ่อหลันเฟิง "...!"

จิ้นเยวี่ยเห็นสีหน้าเขาก็อดหัวเราะเสียงดังไม่ได้ เมื่อไป๋หนีเลิกกระโจมเดินเข้ามาก็นิ่งงันไปเล็กน้อยอย่างห้ามไม่อยู่

แม่ทัพหู่กับนางจัดเตรียมกระโจมที่พักของจิ้นเยวี่ยเรียบร้อยแล้ว เขาเลยจำต้องบอกลาเฮ่อหลันเฟิง ไป๋หนีถามเขาว่าหาสหายได้แล้วหรือไม่ เด็กหนุ่มครุ่นคิดหลายตลบจึงถามกลับ "นับด้วยหรือ"

ครู่เดียวเขาก็เอ่ยอีกว่า "พวกเราแค่พักอยู่ที่เยี่ยไถช่วงหนึ่งมิใช่หรือ สุดท้ายก็ต้องไปเป่ยตู จะหาสหายได้หรือไม่นั้นไม่สำคัญ"

เรื่องแปลกก็คือการหยุดพักนี้กลับหยุดถึงเจ็ดแปดวัน

หิมะตกหนักผ่านไปแล้ว ท้องนภาเป็นสีฟ้าคราม ไป๋หนีไปสอบถามแม่ทัพหู่หลายครั้ง แม่ทัพหู่เพียงบอกว่าหิมะสะสมปิดเส้นทาง ทำให้เดินทางยากลำบาก ยังต้องรออีกหลายวัน

ไป๋หนีค่อยๆ สังเกตเห็นความผิดปกติ ทหารต้าอวี่ผู้อารักขาอยู่ในกระโจมของจิ้นเยวี่ยยิ่งตึงเครียด คนเข้าออกล้วนตรวจสอบอย่างเข้มงวด จิ้นเยวี่ยยิ่งไม่อยู่ห่างจากสายตาไป๋หนีแม้แต่ครึ่งก้าว

ที่ราบฉือวั่งหยวนคือทุ่งหญ้าทางตอนใต้สุดของเป่ยหรง ถูกขนาบอยู่ระหว่างเทือกเขาสองลูกคือเทือกเขาคู่ตู๋หลินกับเทือกเขาอิงหลง สภาพอากาศไม่นับว่าหนาวเหน็บนัก ช่วงสิ้นปีแม่น้ำลำธารแข็งตัวเป็นแผ่นน้ำแข็งหนาทว่าใต้ชั้นน้ำแข็งก็ยังคงมีสายน้ำไหลพร้อมกับปลาแหวกว่าย

หลังหิมะหยุดตก เด็กหนุ่มในเยี่ยไถไม่มีสิ่งใดให้ทำก็มักจะขี่ม้าไปยังที่ราบฉือวั่งหยวน ไม่ล่ากระต่ายก็ตีคลี หรือตกปลาในแม่น้ำน้ำแข็งเล่นกันอย่างสนุกสนาน

เฮ่อหลันเฟิงไม่สามารถเข้าร่วมกับพวกเขาได้ หนึ่งเพราะเด็กหนุ่มมีความบาดหมางมากมายกับคนพวกนั้น สองเพราะเขาไม่มีม้า

บิดาเขาเป็นชาวเผ่าเกาซิน ร่อนเร่พเนจรจากอีกด้านของเทือกเขาคู่ตู๋หลินมายังเยี่ยไถ ระหว่างทางได้พบและพานักดนตรีสาวตาบอดชาวต้าอวี่นางหนึ่งร่วมทางมาด้วย แม้นักดนตรีสาวตามืดบอด ทว่าสันทัดการขับร้องเพลงยิ่ง ชาวเกาซินชำนาญการดักจับล่าสัตว์ ทั้งสองหยุดอยู่ที่เยี่ยไถยี่สิบกว่าปี หลังล่วงลับไปก็เหลือบุตรไว้สามคน แพะผอมแห้งฝูงหนึ่ง รวมทั้งบ้านซึ่งมีผนังสี่ด้าน

พี่ชายคนโตของเฮ่อหลันเฟิงปรารถนาจะเข้าร่วมกองทัพตั้งแต่ยังเล็กทว่าผู้เข้าร่วมกองทัพเป่ยหรงต้องเตรียมม้ามาเอง เนื่องจากไม่มีม้าสำหรับขี่เขาจึงไม่ถูกรับเลือกหลายครั้งหลายหน

เฮ่อหลันเฟิงกับพี่ชายคนโตล้วนถึงวัยที่สามารถพูดเรื่องแต่งงานได้แล้วทว่าด้วยบ้านยากจนข้นแค้นจนเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว อีกทั้งทั้งสองยังมีดวงตา

หมาป่า สตรีดีๆ ของเยี่ยไถจึงล้วนไม่กล้ามาพบหน้า แม่ทัพหู่คิดจะเป็นพ่อสื่อให้พี่ชายคนโต พอเอ่ยชื่อผู้อื่นก็รีบกล่าวฉีกหน้าทันทีว่า 'รู้ๆ ครอบครัวที่ไม่มีกระทั่งม้าสักตัวครอบครัวนั้น'

เฮ่อหลันเฟิงไม่มีวันบอกเรื่องราวเหล่านี้กับจิ้นเยวี่ย แม้เขาจะเตร็ดเตร่อยู่รอบกระโจมของเด็กหนุ่มชาวต้าอวี่บ่อยครั้ง ทว่าก็พูดคุยกับจิ้นเยวี่ยน้อยมาก

กระนั้นจิ้นเยวี่ยกลับคุยเล่นกับจั๋วจั๋วน้องสาวอายุเจ็ดแปดขวบของเขาอย่างมีความสุข

จั๋วจั๋วเคยชิมลูกกวาดสิงโตที่เฮ่อหลันเฟิงนำกลับบ้าน นางตัดใจกินจนหมดไม่ลง เวลาอยากกินก็จะหยิบออกมาเลียทีหนึ่ง จิ้นเยวี่ยเห็นแล้วปวดใจจึงมอบสาลี่ตากแห้งให้นางกำใหญ่ ด้วยเหตุนี้จั๋วจั๋วจึงรักบ้านรวมถึงอีกาบนบ้าน* วิ่งแจ้นมาพูดคุยกับเด็กหนุ่มชาวต้าอวี่ทุกวัน นางอายุยังน้อยปากไม่มีหูรูด สะดวกให้จิ้นเยวี่ยสอบถามเรื่องราวเป็นอย่างยิ่ง

"ในบ้านพวกเรา ข้าสำคัญที่สุด" จั๋วจั๋วกินสาลี่ตากแห้งพลางเล่าไปด้วย "ถัดมาคือแพะ ถัดมาคือพี่ใหญ่ สุดท้ายถึงจะเป็นพี่รอง..."

เฮ่อหลันเฟิงปิดปากจั๋วจั๋ว

"ข้าไม่เคยเห็นพี่ใหญ่เจ้าเลย" จิ้นเยวี่ยพูด

"แม่ทัพหู่ให้ม้าเขาหนึ่งตัว เขาไปรบแล้ว!" จั๋วจั๋วดิ้นหลุดจากการปิดปากของเฮ่อหลันเฟิง ตอบเสียงดัง

จิ้นเยวี่ยตะลึงไปเล็กน้อย

ต้าอวี่กับเป่ยหรงสู้รบกันมาหลายสิบปี เนื่องจากเจ๋อเวิง เป่ยหรงเทียนจวินผู้สืบทอดตำแหน่งองค์ใหม่ยุ่งอยู่กับการปราบปรามความขัดแย้งระหว่างชนเผ่าต่างๆ ชายแดนระหว่างสองแคว้นจึงอยู่ในสภาวะสงบศึกชั่วคราว ก่อนหน้านี้ไม่นานเป่ยหรงกับต้าอวี่ได้ลงนามในสัญญาพันธมิตรที่เมืองผิงโจว ต้าอวี่ตัดเมืองสามแห่งให้เป่ยหรง ทุกปีจะมอบผ้าไหมหนึ่งแสนผืนเพื่อแลกเปลี่ยนกับเครื่องมือเหล็กและวิชาหลอมเหล็กจากเป่ยหรง อีกทั้งเพื่อแสดงความจริงใจ ต้าอวี่ยังได้ส่งองค์ประกันมายังเป่ยหรง

---

* รักบ้านรวมถึงอีกาบนบ้าน หมายถึงเมื่อรักใครแล้ว ต้องรักสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคนคนนั้นด้วย

หมายความว่าเป่ยหรงกับจินเชียงเปิดศึกกันเช่นนั้นหรือ แต่จินเชียงกำลังคุมเชิงกับต้าอวี่อยู่ไม่ไกลด่านไป๋เชวี่ย น่าจะแบ่งความสนใจมารับมือกับเป่ยหรงไม่ได้

จิ้นเยวี่ยนำเรื่องนี้ไปบอกไป๋หนี หญิงสาวสีหน้าเป็นกังวลทว่ากลับไม่อธิบาย

"ต้องเกิดเรื่องไม่คาดฝันแน่ พวกเราถึงได้ถูกกักอยู่ที่นี่" ขุนนางหลายคนผู้ไม่มีความคิดเห็นเป็นของตนเองโวยวายไม่หยุดอยู่ในกระโจมชวนให้ปวดเศียรเวียนเกล้า

ไป๋หนีกำชับจิ้นเยวี่ย "สหายชาวเป่ยหรงผู้นั้นของเจ้า หากไม่จำเป็นพยายามอย่าเข้าใกล้"

จิ้นเยวี่ยอธิบาย "เฮ่อหลันเฟิงไม่ชอบชาวต้าอวี่ และก็ไม่คิดจะเป็นสหายกับข้า"

"เช่นนั้นหรือ" ไป๋หนีจัดเสื้อผ้าให้เขา คลี่ยิ้มบอก "แต่เขามาหาเจ้าทุกวัน"

อีกด้านหนึ่งของค่าย เฮ่อหลันเฟิงกับจั๋วจั๋วมองเห็นอาชาเป่ยหรงสีดำคุ้นตาตัวหนึ่งตรงประตูกระโจมที่พักตน

จั๋วจั๋วเลิกม่านกระโจม "พี่ใหญ่!"

เฮ่อหลันจินอิงกำลังถอดชุดเกราะ ครู่เดียวก็ถูกจั๋วจั๋วโผเข้าใส่เต็มรัก เขาหัวเราะฮ่าๆ เสียงดัง กางแขนกอดนางไว้ในอ้อมแขน

"เหตุใดท่านกลับมาแล้วล่ะ! รบจบแล้วหรือ!" เฮ่อหลันเฟิงคว้าคอเสื้อเขาพลางกวาดมองซ้ายขวา "บาดเจ็บหรือไม่ สร้างความดีความชอบแล้วหรือไม่...เหตุใดท่านจึงแต่งตัวเช่นนี้เล่า"

ตอนเฮ่อหลันจินอิงจากบ้านไปร่วมรบเขาเป็นเพียงทหารธรรมดานายหนึ่งของกองทัพเป่ยหรง ไม่เจอกันหลายเดือน กลับสวมเกราะเหล็กสีเงินของนายกองเสียแล้ว

เฮ่อหลันจินอิงคลี่ยิ้มพลางขยี้ผมเฮ่อหลันเฟิง "รบใกล้จบแล้ว ข้าล่วงหน้ากลับมาก่อน เพราะมีธุระบางอย่างต้องจัดการ"

เฮ่อหลันเฟิงตอบสนองว่องไวยิ่ง "เกี่ยวกับองค์ประกันต้าอวี่?"

บทที่ 3

ข่าวร้าย

จิ้นเยวี่ยหลับไปได้ไม่นานก็ถูกไป๋หนีปลุก นางรีบสวมเกราะให้เด็กหนุ่ม ทั้งยังให้เขาสวมเสื้อคลุม

มีคนเข้ามาใกล้ประตูกระโจม ฝีเท้ามั่นคงทรงพลัง น้ำเสียงทุ้มต่ำ "เฮ่อหลันจินอิงนายกองเป่ยหรง ขอเข้าพบองค์ประกัน"

ผู้มาสูงแปดฉื่อ* ร่างกายสูงใหญ่กำยำ ผมยาวสีน้ำตาลเข้มหวีรวบไว้ตรงท้ายทอย นัยน์ตาดุดัน ดวงตาทั้งคู่เป็นนัยน์ตาหมาป่าสีดำเหลือบเขียวเหมือนกับเฮ่อหลันเฟิง

เฮ่อหลันจินอิงพิจารณาจิ้นเยวี่ยโดยละเอียด เด็กหนุ่มเบื้องหน้ายืนสอดมือไว้ในแขนเสื้อ หลังตั้งตรง ในสีหน้าสงบเยือกเย็นมีความตึงเครียดหลายส่วน แม้อายุเพียงสิบกว่าปีกลับไม่เห็นความขี้ขลาดตาขาวแม้แต่น้อย

จิ้นเยวี่ยไม่เคยเข้าร่วมในสนามรบ ทว่ากลับมีจิตวิญญาณซึ่งซ่อนเร้นความน่าเกรงขามเอาไว้

เฮ่อหลันจินอิงย้ายสายตาไปไว้ที่ผนังกระโจมด้านหลังจิ้นเยวี่ยกับไป๋หนี เขาไม่อยากจ้องมองเด็กหนุ่มเบื้องหน้ายามเอ่ยคำพูดเหล่านี้

"แม่ทัพจิ้นหมิงจ้าวพ่ายแพ้สิ้นชีพในการรบที่ด่านไป๋เซวี่ยเมื่อครึ่งเดือนก่อน"

ชายหนุ่มพูดจบรวดเดียว หยุดครู่หนึ่งแล้วค่อยก้มหน้ามองจิ้นเยวี่ย

---

* ฉื่อ เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

ท่าทีจิ้นเยวี่ยไม่ได้อยู่ในความคาดการณ์ของเขาเลยสักนิด เด็กหนุ่มมีสายตานิ่งงัน คล้ายฟังไม่เข้าใจ

เฮ่อหลันจินอิงต้องทวนซ้ำอีกครั้ง จิ้นเยวี่ยจึงอ้าปากถาม "ทหารม้าคะนองเมฆาเล่า"

ทหารม้าคะนองเมฆาคือกองทหารม้าของกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นพลทหารชั้นเยี่ยมซึ่งผู้บัญชาการจิ้นหมิงจ้าวเป็นผู้ฝึกฝนมากับมือ ชื่อเสียงเกริกก้องเกรียงไกร แทบจะถูกมองเป็นร่างจำแลงของจิ้นหมิงจ้าว สามีของไป๋หนีเป็นนายกองซึ่งหนุ่มที่สุดของทหารม้าคะนองเมฆาในกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือต่อต้านจินเชียงครั้งนี้ เขาเองก็อยู่ในสนามรบด้วย

เฮ่อหลันจินอิงตอบ "ทหารม้าคะนองเมฆาพินาศย่อยยับทั้งกองทัพ"

ไป๋หนีซวนเซทันที

จิ้นเยวี่ยขอบตาแดงเรื่อ นิ้วมือทั้งสิบบีบแน่นในแขนเสื้อ เด็กหนุ่มควบคุมร่างกายไม่ให้สั่นเทา เขาอยากเอ่ยปาก มารยาทซึ่งร่ำเรียนมาตั้งแต่ยังเล็กบอกเขาว่าจะเสียมารยาทต่อหน้าเฮ่อหลันจินอิงไม่ได้ เขาควรกล่าวขอบคุณ ควรขอบคุณที่เฮ่อหลันจินอิงนำข่าวร้ายมาบอกพวกเขาอย่างสงบนิ่งเช่นนี้

ทว่าเขากลับพูดไม่ออกแม้แต่ประโยคเดียว จิ้นเยวี่ยกัดริมฝีปากล่างแน่น รสคาวของโลหิตเอ่อล้นอยู่ระหว่างฟัน

จนกระทั่งเฮ่อหลันจินอิงจากไป เด็กหนุ่มถึงค่อยทรุดลงคุกเข่าอย่างไร้เรี่ยวแรง ไป๋หนีรีบเข้ามาประคองไหล่เขา

จิ้นเยวี่ยกำพรมหนังใต้เท้าแน่น กระดูกหลังมือปูดโปนออกมาเป็นรอยสีน้ำเงิน เขาไม่กล้าร้องไห้ ไม่กล้าเอ่ยถาม ทว่าสิ่งที่วนเวียนอยู่ในใจล้วนเป็นความฉงนสงสัย

"ไม่มีทาง ท่านพ่อกับทหารม้าคะนองเมฆา ไม่มีทางเกิดเรื่องเช่นนี้..." ท่ามกลางความมึนงงเขายังคิดจะปลอบโยนไป๋หนี ทว่าเมื่อเงยหน้าขึ้นเห็นสีหน้าหญิงสาว อารมณ์ต่างๆ พลันพังทลาย เด็กหนุ่มโผเข้าใส่อ้อมอกไป๋หนี กอดนางแน่น ในที่สุดก็เปล่งเสียงสะอื้นออกมา

ข่าวร้ายเรื่องจิ้นหมิงจ้าวกับทหารม้าคะนองเมฆานั้นประหนึ่งค้อนยักษ์ หลังจิ้นเยวี่ยร้องไห้ฟูมฟายก็รู้สึกเพียงในใจปวดร้าวรุนแรง สติเลื่อนลอย กระทั่งหายใจก็กลายเป็นเรื่องยากลำบาก

ครั้นระลึกได้ว่าตัวยังอยู่ต่างแคว้น ไป๋หนีก็ฝืนเรียกแรงใจ กำชับให้ทหารต้าอวี่กับขุนนางที่ติดตามมาเพิ่มความตื่นตัว ต้องเฝ้าม้ากับขบวนรถอย่างเข้มงวดยิ่งขึ้น

จิ้นเยวี่ยไม่อาจข่มตาหลับ ไม่กี่วันก็ผ่ายผอมลงไปอีก บนเส้นทางนี้เขากินกลางลมนอนกลางแจ้ง บัดนี้จิตใจยิ่งซึมเศร้า บางครั้งยามจมสู่ห้วงฝันก็มักเห็นเศษซากกำแพงหักพังบนสนามรบที่ถูกปกคลุมไปด้วยควันดำลอยคละคลุ้ง ในสายตาเต็มไปด้วยเลือด

แม้เขาจะดูเหมือนปกติทุกอย่าง ทว่าสุดท้ายก็ยังล้มป่วย เด็กหนุ่มจับไข้จนตัวร้อนผ่าว สลบไสลไม่ได้สติ

เมื่อตื่นมาคืนนี้ในกระโจมเงียบสงัด จิ้นเยวี่ยได้ยินเสียงสายลมด้านนอก เขาลุกขึ้นร้องเรียกไป๋หนี

ไม่มีผู้ขานรับ จิ้นเยวี่ยปากคอแห้งผาก ลำคอเจ็บแสบรุนแรง เขาจิบน้ำไปเล็กน้อย ครั้นหันหน้ากลับมาก็มองเห็นเสื้อคลุมขนจิ้งจอกซึ่งวางพับไว้เรียบร้อยอยู่ข้างหมอน

เป็นเสื้อคลุมซึ่งเขามอบให้เฮ่อหลันเฟิงวันนั้น

ชั้นผ้าด้านในของเสื้อคลุมขนจิ้งจอกมีรอยเลือดจางๆ ซึ่งไม่สามารถซักให้สะอาดได้ จิ้นเยวี่ยสวมเสื้อคลุมขนจิ้งจอกบนร่าง จดจำไม่ได้ว่าเฮ่อหลันเฟิงมาเยี่ยมตนเมื่อใด เขาเดินออกนอกกระโจมสักหลาด ฉับพลันนั้นก็บังเกิดความหวาดกลัวจับใจ

"...ไป๋หนี?!"

ยังไร้ซึ่งการขานตอบ

เขาอกสั่นขวัญหาย ทหารต้าอวี่ซึ่งเฝ้าอยู่รอบกระโจมสักหลาดเมื่อวันก่อนหายไปไม่เห็นแม้แต่เงา รอบกระโจมที่พักเงียบกริบจนน่าหวาดหวั่น มองไม่เห็น

ทหารเยี่ยไถที่คอยลาดตระเวนประจำวันสักราย

จิ้นเยวี่ยรีบวิ่งไปทางตำแหน่งที่ขบวนรถอยู่ ความหวาดกลัวนั้นแรงกล้าขึ้นเรื่อยๆ

ไป๋หนีหายไปแล้ว ทหารต้าอวี่ทุกนายก็หายไปด้วย กระทั่งขบวนรถของต้าอวี่ก็หายไปจากที่เดิม...อย่างไร้ร่องรอย!

ทันใดนั้นจิ้นเยวี่ยก็ใจเย็นลง เรื่องราวผิดปกติเกินไปย่อมมีบางสิ่งไม่ถูกต้อง เด็กหนุ่มหยิกหน้าตัวเองอย่างแรง ความเจ็บเตือนสติเขาว่านี่หาใช่ความฝัน

ลมพัดรุนแรง ดวงดาวซึ่งอยู่ห่างไกลแขวนเต็มผืนฟ้าเหนือยอดกระโจม แสงสะท้อนจากหิมะบนที่ราบฉือวั่งหยวนเรืองรองกระจ่างตา จิ้นเยวี่ยถูกลมพัดจนซวนเซ ยืนนิ่งอึ้งอยู่ตรงที่จอดขบวนรถเนิ่นนาน

เมื่อเดินกลับมายังกระโจมสักหลาด เฮ่อหลันจินอิงรออยู่ด้านในเรียบร้อย สถานการณ์ต่างไปจากครั้งก่อน หนนี้ชายหนุ่มนั่ง ส่วนจิ้นเยวี่ยยืน อีกทั้งเขายังไม่มีความคิดจะลุกขึ้นแม้แต่น้อย

"ไป๋หนีพาขบวนรถต้าอวี่ไปแล้ว" เฮ่อหลันจินอิงบอก "แม่ทัพน้อยนางไม่ต้องการเจ้าแล้ว"

จิ้นเยวี่ยไม่กล่าววาจา เดินไปยังกล่องไม้วางเอกสาร กระบี่เล่มหนึ่งกดลงบนหลังมือเขา เฮ่อหลันจินอิงกล่าวเสียงเบา "ไม่ต้องหา นางไปแล้วจริงๆ กระทั่งทรัพย์สินกับเอกสารทั้งหมดของพวกเจ้าก็นำไปด้วย"

"ไม่มีทาง" น้ำเสียงจิ้นเยวี่ยสั่นเล็กน้อย ทว่ากลับไม่ขลาดกลัวแม้แต่น้อย "ต่อให้ตาย ไป๋หนีก็ไม่มีวันไปจากข้า"

เฮ่อหลันจินอิง "เหตุใดจึงมั่นใจเช่นนี้"

"นางเป็นคนของทหารม้าคะนองเมฆา เป็นแม่ทัพหญิงคนแรกของต้าอวี่" จิ้นเยวี่ยมองไปทางเฮ่อหลันจินอิง ชายหนุ่มเบื้องหน้ามีนัยน์ตาหมาป่าซึ่งในสีดำสนิทเจือด้วยสีเขียวมรกตเช่นเดียวกับเฮ่อหลันเฟิง "การปกป้องข้าส่งข้าไปยังเป่ยตู คือคำสั่งทหารที่ไป๋หนีได้รับ นางไม่มีทางฝ่าฝืนคำสั่งทหาร"

เขาสูดลมหายใจเข้าลึก เสียงยิ่งดังขึ้น "อีกอย่างไป๋หนีก็เหมือนคน

ในครอบครัวของข้า! หากเฮ่อหลันเฟิงประสบภยันตราย ท่านจะทิ้งเขาไว้แล้วหนีไปไกลหรือ"

เฮ่อหลันจินอิงถามกลับ "หากคำสั่งทหารที่นางได้รับหาใช่การคุ้มกันเจ้าเล่า"

จิ้นเยวี่ยนิ่งอึ้งอย่างห้ามไม่อยู่

"หากฮ่องเต้ต้าอวี่เพียงให้นางมาส่งเจ้าที่เยี่ยไถ แค่ให้นางแน่ใจว่าเจ้าได้อยู่ในเงื้อมมือแม่ทัพเป่ยหรงของข้าอย่างราบรื่นเล่า" เฮ่อหลันจินอิงหัวเราะแผ่วเบา "องค์ประกัน เจ้าคือองค์ประกัน ต้าอวี่มีองค์ชายมากมายปานนั้น เหตุใดเป่ยหรงเทียนจวินกลับไม่ต้องการผู้ใด ต้องเป็นเจ้าเท่านั้น เจ้าเป็นเพียงบุตรชายของจิ้นหมิงจ้าว มีคุณสมบัติใดถึงได้เป็นองค์ประกันจากต้าอวี่มายังเป่ยหรง"

จิ้นเยวี่ยหวั่นไหวอยู่ในใจ ไม่เอ่ยคำอยู่นาน คำถามที่เฮ่อหลันจินอิงเอ่ยถาม ก็คือจุดที่ในใจเขาสับสนไม่เข้าใจ

ยามเมื่อมีข่าวต้าอวี่เลือกเขาเป็นองค์ประกันถูกส่งมานั้นบิดามิได้อยู่เหลียงจิง มารดาสับสนหวาดกลัว กลุ่มราชองครักษ์พาจิ้นเยวี่ยเข้าวังอย่างรีบร้อน หลังจากนั้นเขาก็ไม่ได้กลับบ้านอีกเลย

ระยะเวลาที่พักอยู่ในวัง ผู้คนซึ่งเคยปฏิบัติต่อเขาอย่างสนิทสนมในวันวานเขากลับไม่ได้พบแม้แต่คนเดียว

อีกทั้งตั้งแต่เข้าวังจนถึงออกจากเขตแดนระยะเวลาก็แค่สิบวัน เร็วเหลือเกินเขาแทบจะถูกคนบังคับให้เข้ามาในเป่ยหรงซึ่งปกคลุมด้วยหิมะและน้ำแข็ง ไม่ได้บอกลามารดาให้ดีเสียด้วยซ้ำ อาภรณ์ป้องกันความหนาวกับของที่เขาชอบกินและใช้เป็นประจำ ทุกอย่างล้วนเป็นไป๋หนีนำติดมา

คิดถึงมารดาในใจจิ้นเยวี่ยก็ปวดร้าวประหนึ่งหายใจไม่ออกอีกครั้ง บิดารู้ว่าเขาถูกเลือกเป็นองค์ประกันส่งมาเป่ยหรงหรือไม่ บิดาเสียชีวิตจากการรบจริงหรือ ทหารม้าคะนองเมฆาพินาศย่อยยับทั้งกองทัพเป็นความจริงหรือ มารดาเล่า มารดาจะทำเช่นไร แม้นางจะเป็นองค์หญิงในรัชสมัยก่อนทว่าก็ไม่ได้ใกล้ชิดกับฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ได้ยินไป๋หนีบอกว่าวันนั้นเพื่อขอร้อง

ฝ่าบาทให้ปล่อยเขาไป มารดาถึงกับเคยคุกเข่าอยู่นอกตำหนักฉือเซวียนของไทเฮาสองวันสองคืน กระนั้นเขาก็ยังคงถูกผลักขึ้นขบวนรถมุ่งหน้ามายังเป่ยหรง

"ศพของบิดาเจ้า ข้าเป็นคนนำใส่โลง" เฮ่อหลันจินอิงพลันพูดขึ้นมา

จิ้นเยวี่ยจ้องเขาเขม็ง ในนัยน์ตาราวกับไข่มุกสีนิลสว่างไสวคู่นั้นค่อยๆ รื้นด้วยน้ำตา ขอบตาแดงก่ำคล้ายซึมด้วยโลหิต

ณ เวลานี้ ท่ามกลางความสับสนยุ่งเหยิง จิ้นเยวี่ยคว้าจับปลายเชือกเส้นหนึ่งไว้แน่น

"ท่านเป็นแม่ทัพเป่ยหรง!" เขาถามเสียงเข้ม "แม่ทัพเป่ยหรงเหตุใดจึงไปปรากฏตัวอยู่ในสถานที่รบราระหว่างจินเชียงกับต้าอวี่!"

เฮ่อหลันจินอิงลุกขึ้นยืนอย่างนอบน้อม สายตายามก้มศีรษะลงต่ำนั้นคมกริบ ทั้งยังแฝงแววเย้ยหยันหลายส่วน "เจ้าว่าอย่างไรเล่า"

จิ้นเยวี่ยวิงเวียนตาลาย เขายังคงจับไข้สูง ไป๋หนีไม่อยู่ข้างกาย สติที่เหลืออยู่ทำให้เด็กหนุ่มพอจะฝืนยันตัวเองไว้ได้โดยไม่กล้าล้มลง

แม่ทัพจงเจาจิ้นหมิงจ้าวเป็นหอกซึ่งแหลมคมที่สุดของต้าอวี่ เป่ยหรงหวาดกลัวเขา จินเชียงหวั่นเกรงเขา ฮ่องเต้ต้าอวี่องค์ปัจจุบัน...ก็หวั่นกลัวเขาเช่นกัน

แผนการร้ายปิดล้อมจิ้นหมิงจ้าวกับทหารม้าคะนองเมฆา!

"เทียนจวินมีพระเมตตา พระองค์ไม่สังหารเจ้า" เฮ่อหลันจินอิงเลิกม่านสักหลาด ไม่ได้หันกลับมา "หากชาวต้าอวี่รู้ว่าบุตรชายของแม่ทัพจงเจาต้องเป็นทาสของชาวเป่ยหรงจะคิดเช่นไรกัน"

เพิ่งขาดคำ ด้านหลังก็มีเสียงดังตุ้บ จิ้นเยวี่ยหมดสติล้มลงพื้นไปเสียแล้ว

อาการไข้ขึ้นสูงทำให้จิ้นเยวี่ยงุนงง เขาแทบจะหลบซ่อนอยู่ในความฝันอันยาวนานไม่มีที่สิ้นสุด ประเดี๋ยวก็เป็นตรอกของเหลียงจิง ประเดี๋ยวก็เป็นความอนธการไร้ขอบเขต เขาร้องเรียกไป๋หนีครั้งแล้วครั้งเล่า มีเพียงเหยี่ยวซึ่งเบิกดวงตาสีเลือดออกกว้างบินวนเวียนอยู่เหนือศีรษะ ปราศจากคนขานตอบ

มือเล็กแสนอบอุ่นคู่หนึ่งลูบหน้าผากจิ้นเยวี่ยแล้วพูดภาษาเป่ยหรงที่เขาฟังไม่เข้าใจอย่างหวาดกลัว ยัดสาลี่ตากแห้งใส่ปากเขา จากนั้นก็ถูกคนหยิบออกอย่างรีบร้อน

เมฆดำทะมึนปกคลุมแน่นขนัดเหนือด่านไป๋เชวี่ย หิมะตกหนักมืดฟ้ามัวดิน ซากศพของทหารม้าคะนองเมฆากลาดเกลื่อนผืนดิน จิ้นเยวี่ยยืนอยู่บนยอดเขาแห่งซากศพ แผดเสียงตะโกนชื่อทหารม้าคะนองเมฆาทุกนายที่เขาจำได้

เขามองเห็นไป๋หนีขี่ม้าของนางไกลออกไปเรื่อยๆ จนเขาไล่ตามไม่ทัน

หน้าอกรู้สึกเจ็บปวด ลมหายใจถี่กระชั้น ยามลืมตาตื่นขึ้นมาจิ้นเยวี่ยก็ค้นพบว่าตนเองนอนอยู่ในกระโจมสักหลาดไม่คุ้นตา ในปากล้วนเป็นรสยาขมฝาด ข้างหมอนมีกระดาษน้ำมันหนึ่งแผ่นที่มีลูกกวาดสิงโตครึ่งชิ้นกับสาลี่ตากแห้งไม่กี่ชิ้นวางไว้

ภายในกระโจมสักหลาดไม่กว้างนัก เครื่องเรือนรกระเกะระกะ ทั้งยังมีกลิ่นประหลาดเข้มข้นผสมผสานระหว่างชาน้ำมัน* กับมูลแพะ จิ้นเยวี่ยรู้แล้วว่านี่คือกระโจมสักหลาดของเฮ่อหลันเฟิง เขาหยัดร่างลงจากเตียงคลุมกายด้วยเสื้อคลุมขนจิ้งจอกเดินออกไป

ผู้คนที่อาศัยในเยี่ยไถมีไม่มาก อีกทั้งค่ายก็ไม่ใหญ่นัก กระโจมของเฮ่อหลันเฟิงอยู่บริเวณชายขอบของเยี่ยไถ เวลานี้ในค่ายมีทหารกลุ่มละสองสามนายเดินลาดตระเวนแต่ไม่ได้ใส่ใจเขามากนัก จิ้นเยวี่ยนั่งยองๆ คลานไปข้างหน้าระยะหนึ่ง เมื่อเห็นว่าไม่มีผู้ใดสนใจก็รีบลุกขึ้นวิ่งไปทางที่ราบฉือวั่งหยวน

ขณะนี้ในกระโจมทหารของแม่ทัพหู่ เฮ่อหลันจินอิงเพิ่งจะชงชาน้ำมันให้ตนเองหนึ่งถ้วย

"ตอนเจ้าไปเป็นแค่ทหารธรรมดา กลับมาก็เป็นนายกองเสียแล้ว" แม่ทัพหู่ไม่พูดภาษาทางการอ้อมค้อมกับเขา กินไปถามไป "ตกลงสร้างความดีความชอบใดกันแน่"

---

* ชาน้ำมัน คือเครื่องดื่มที่นิยมดื่มกันในแถบหูหนาน กวางสี ดื่มโดยนำน้ำชาผสมกับธัญพืชชนิดต่างๆ เช่น ถั่วลิสง ข้าวโพด

เฮ่อหลันจินอิงไม่ตอบ

"จินเชียงสู้รบกับต้าอวี่ เหตุใดเป่ยหรงอย่างเราต้องวิ่งไปผสมโรงกับคนใฝ่ต่ำที่ด่านไป๋เชวี่ยซึ่งอยู่ห่างไกลพันหลี่* ด้วยเล่า" แม่ทัพหู่ถามขึ้นอีก "ได้ยินว่าคนส่งข่าวทหารคือเจ้า? ตกลงเกิดเรื่องใดขึ้น"

เฮ่อหลันจินอิงส่ายศีรษะ เพียงยิ้มอย่างเดียว

"เจ้าช่างเป็นกาทองแดงที่ง้างปากไม่ออกเสียจริง...จริงสิ ในเมื่อเป็นนายกองแล้ว เช่นนั้นก็อย่าอยู่กระโจมสักหลาดโทรมๆ หลังนั้นเลย ข้าจะจัดกระโจมใหม่กับทาสรับใช้ให้เจ้า" แม่ทัพหู่ชินกับความเงียบขรึมของเขาแล้ว "พวกเจ้าพี่ชายน้องสาวสามคนไม่มีทาสไม่ได้ ข้าจะแบ่งให้เจ้าสักสองสามคน"

"ไม่จำเป็น" เฮ่อหลันจินอิงเปิดปากในที่สุด "พวกเรามีทาส"

แม่ทัพหู่ตกใจ "มาจากที่ใด ลงทะเบียนฐานะแล้วหรือ"

"ไม่จำเป็นต้องลงทะเบียน" เฮ่อหลันจินอิงฉีกขาแกะ กินไปยิ้มไป "เป็นเชลยต้าอวี่ผู้นั้น"

แม่ทัพหู่เห็นเขากินอย่างเปรมปรีดิ์ ลังเลอยู่นานถึงเอ่ยถาม "ข้าได้ยินว่าตอนแรกเทียนจวินมีพระราชประสงค์จะสังหารองค์ประกันต้าอวี่ผู้นั้น แต่ต่อมาไม่รู้กระซิบตรัสบอกสิ่งใดกับเจ้ากันแน่ถึงได้เปลี่ยนพระดำริ ไว้ชีวิตเขาให้เป็นทาสของเป่ยหรง"

เฮ่อหลันจินอิงเพียงตอบว่า "อืม"

แม่ทัพหู่มองเขาอย่างใคร่รู้

เฮ่อหลันจินอิงถามขึ้น "ไฉนท่านไม่กิน ขาแกะนี่อร่อยมากนะ"

แม่ทัพหู่โกรธจนเงื้อกระดูกแกะในมือหมายตีคน "เจ้าเด็กคนนี้ พูดจาให้ไวหน่อยไม่ได้หรืออย่างไรเล่า"

"ในเมื่อข้าไม่พูด นั่นก็เพราะเป็นเรื่องที่พูดไม่ได้" เฮ่อหลันจินอิงกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง "เทียนจวินพระราชทานเด็กคนนี้ให้ข้า ย่อมต้องมีพระราชประสงค์บางอย่างแน่"

แม่ทัพหู่ยังไม่สบายใจ "แต่พวกเราควรจัดการเช่นไร เมื่อก่อนเขาเป็น

---

* หลี่ เป็นหน่วยวัดความยาวจีน 1 หลี่ เท่ากับ 500 เมตร

องค์ประกัน พวกเราเลี้ยงดูให้ดีก็พอแล้ว ยามนี้..."

"ท่านไม่ต้องกลัดกลุ้ม" เฮ่อหลันจินอิงเอ่ย "ย่อมไม่อาจให้เขาอยู่สบายเกินไป แต่ก็ห้ามให้เขาตายเด็ดขาด ข้ารู้อะไรควรไม่ควร เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเยี่ยไถ ข้ารับผิดชอบก็พอ"

แม่ทัพหู่มองชายหนุ่ม ยังคงหนักอกหนักใจ เฮ่อหลันจินอิงแต่งกายเรียบง่าย มัดเส้นผมยาวไว้ลวกๆ ตรงท้ายทอย รูปโฉมหล่อเหลา ท่าทางสง่างาม แม้จะเห็นเขาแต่เล็กจนเติบใหญ่ กระนั้นแม่ทัพหู่ก็ไม่กล้าบอกว่าเข้าใจชายหนุ่มผู้นี้ทั้งหมด

จิตใจเขาหนักอึ้ง เฮ่อหลันจินอิงกลับกินอย่างว่องไว เมื่อจานชามวางกองเกลื่อน ทันใดนั้นก็มีคนมารายงานว่าองค์ประกันหนีไปแล้ว

เฮ่อหลันจินอิงไม่ได้ลนลาน เขาคว้าผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดปากเช็ดมือ หันไปยิ้มแล้วกล่าว "ท่านแม่ทัพไม่ต้องกลัว เด็กผู้นั้นเหลือเพียงครึ่งชีวิต หนีไปได้ไม่ไกลหรอก ข้ากำลังรอให้เขาหนี ขอเพียงเขาหนีครั้งนี้ก็จะรู้ว่ากำลังของคนผู้เดียวนั้นไม่มีวันหนีไปจากที่ราบฉือวั่งหยวนได้"

แม่ทัพหู่โกรธจนควันแทบจะพุ่งเหนือศีรษะ "ที่นี่สภาพอากาศหนาวเหน็บ หากตายเล่า! ตายแล้วจะทูลเทียนจวินเช่นไร"

เพิ่งพูดจบ เฮ่อหลันจินอิงก็วิ่งบึ่งออกไปแล้ว

จิ้นเยวี่ยไม่เชื่อคำพูดของเฮ่อหลันจินอิง

เมื่อคืนเขาดูจุดที่ตั้งขบวนรถอยู่นาน ขบวนรถจากไปอีกทางหาใช่ทางกลับต้าอวี่ บนพื้นหิมะมีรอยเหยียบย่ำมากมาย ใต้หิมะบางๆ ยังสามารถคลำเจอหัวลูกธนู ในหิมะมีกลิ่นคาวเลือดซึ่งไม่อาจอำพราง

พวกเขาประสบกับการจู่โจมฉับพลันและพ่ายแพ้ ขบวนรถถูกคนขับไล่มุ่งหน้าไปที่อื่นแล้ว

แต่ไป๋หนีเล่า จิ้นเยวี่ยหาร่องรอยของหญิงสาวไม่เจอ

เดินไปตามทิศทางที่ขบวนรถจากไปได้ประมาณหนึ่ง จิ้นเยวี่ยก็ไม่อาจฝืนเดินต่อได้ เขาทรุดลงคุกเข่าบนหิมะ ละอองหิมะโปรยปรายลงบนร่าง

ไม่ถึงชั่วพริบตาก็ถูกความอุ่นในกายเขาหลอมละลาย ไหลร่วงลงมาเสมือนเหงื่อเม็ดใหญ่

แขนขาเขาอ่อนยวบ ในปอดแสบร้อน ไอโขลกไม่หยุด

เวลานี้ไม่เหมาะจะฝืนหลบหนี แต่ให้อยู่ในเยี่ยไถนานขึ้นหนึ่งเค่อ ความหวาดกลัวของเขาก็เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งส่วน เป่ยหรงเทียนจวินไม่ยอมรับฐานะองค์ประกันของเขา บ่งบอกชัดเจนว่าเป่ยหรงตัดสินใจจะทำลายสัญญาพันธมิตรผิงโจว หากสัญญาพันธมิตรถูกทำลาย เป่ยหรงก็สามารถรุกรานต้าอวี่ได้ทุกเมื่อ เขาจะอยู่ที่เป่ยหรงไม่ได้ หนึ่งคือไม่ปลอดภัย สองคือ... มารดากับพี่สาวเขายังอยู่ที่บ้าน เขาจำเป็นต้องกลับไป

ฉับพลันเสียงแส้แหวกอากาศก็ดังมาจากด้านหลัง จิ้นเยวี่ยตะเกียกตะกายลุกขึ้น วิ่งโซเซไปข้างหน้าไม่กี่ก้าวแผ่นหลังก็เจ็บปวดรุนแรง ทั้งร่างโผล้มลงจมหิมะ ลุกไม่ขึ้นไปครู่ใหญ่

"จับทาสไว้!" หุนต๋าเอ๋อร์หัวเราะเสียงดัง พร้อมกับเด็กหนุ่มหลายคนขี่ม้าเดินวนเวียนรอบจิ้นเยวี่ยที่นอนกองกับพื้น

บนแผ่นหลังจิ้นเยวี่ยถูกลูกธนูปักอยู่หนึ่งดอก ปวดจนชาไปครึ่งร่าง เขาไม่กล้าขยับส่งเดช ส่วนหิมะก็เข้าปากและจมูก

"ตายแล้วหรือ" หุนต๋าเอ๋อร์ถาม

"ไม่ตาย ยังหายใจอยู่" ตูเจ๋อเครียดเล็กน้อย "นี่องค์ประกันชาวฮั่นมิใช่หรือ ไฉนกลายเป็นทาสเสียแล้วล่ะ"

จิ้นเยวี่ยไม่รู้เอาเรี่ยวแรงจากที่ใด ดิ้นรนยันครึ่งร่างลุกขึ้นมา แผดเสียงคำรามลั่น "ข้าไม่ใช่ทาส!"

"บิดาข้าบอกว่าเจ้าเป็นทาส เจ้าก็คือทาส" หุนต๋าเอ๋อร์หัวเราะ "คลุกคลีอยู่กับเจ้าลูกฮั่นเฮ่อหลันเฟิงก็คงไม่ใช่ตัวดีเด่อะไร"

ในที่สุดจิ้นเยวี่ยก็ดิ้นรนจนลุกขึ้นยืนได้ เขาพยายามยันหัวเข่าไว้ไม่ให้ตนเองล้มลง ตรงหน้าพร่าเลือนเห็นภาพซ้อน มีเพียงแสงตะวันสาดเข้าตากับร่างคนและม้าส่ายไปมา เงาแส้มาพร้อมเสียงหัวเราะ พุ่งตรงใส่หน้าเขา... กระนั้นแส้กลับไม่ได้ถูกตัว

มีคนขวางอยู่ด้านหน้า กำแส้ซึ่งชิงมาจากมือหุนต๋าเอ๋อร์ไว้

หุนต๋าเอ๋อร์ตะกายขึ้นจากพื้น กระทืบเท้าร้องคำราม "เฮ่อหลันเฟิง เจ้ากล้าถีบข้า! นี่คือทาสของเยี่ยไถ! ทั้งยังมิได้ขึ้นกับเจ้านาย ผู้ใดเจอก่อนย่อมเป็นของผู้นั้น!"

เฮ่อหลันเฟิงถือแส้ไว้ด้วยมือเดียว ไม่ถอยแม้เพียงครึ่งก้าว "ห้ามแตะต้องเขา"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

https://bit.ly/3QItDEj